

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5111

விக்ருதி ஸ்ரீ ஆடி
27, 12-8-2010

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम् | श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा | श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 4

பக்கம்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி	1-08
பரியனாகி வந்த அவுணன் பாசுரார்த்தம்	9-12
புருஷகாரம் - சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	13-16
கைகேசியின் மனமாற்றம்	17-18
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(41-42) 19-20
மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-5	21-28
திவ்யஸூரிசரிதம்	(33-36) 29-32
அஷ்டபிரபந்தம் - திருவரங்கத்தந்தாதி	(25-32) 33-40
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(213-220)41-48

ஸ்ரீசிக்கதேவராஜ விண்ணப்பம்

சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி

விபவருபம்

வ்யூஹமுர்த்திக்கு நிலை வீடு பாற்கடல். ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்கள் அங்குச்சென்று தங்கள் குறைகளை முறையிட்டு உலகத்தை உய்விக்குமாறு எம்பெருமானே வேண்டுவார். அப்பொழுது வ்யூஹத்தினின்றும் விபவம் வெளிப்படும். இவ்விபவாவதாரத்தையே நாம் ஸாதாரணமாய் அவதாரம் என்பது. ஓர் அரசன் தன் ஆணையை மீறுவாரிடம் தானே போய்த் தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமாப்போலே. நம்மிடம் பகவான் வருகிறான் என்று கூறலாம். நம்மைத் தன்வயமாக்கிக்கொள்ள ஸர்வேஸ்வரன் நாம் இருக்கும் இடம் தேடிவந்து அவதரிக்கிறான். இவ்விபவாவதாரத்தில் பூர்ணாவதாரம், அம்ஸாவதாரம் என்று இருவகைகள் உண்டு. ராமன், க்ருஷ்ணன் முதலா

னோர் பூர்ணாவதாரங்கள். பரசுராமர், வ்யாஸர் முதலானோர் அம்ஸாவதாரங்கள். பூர்ணாவதாரங்களுக்கே ஏற்ற முண்டு. இதை ஸ்ரீராமனும், பரசுராமரும் ஸந்தித்த பொழுது தெளிவாகக் காணலாம். ஸ்ரீராமன் ஸீதையை மணந்து அயோத்திரும்பும் பொழுது பரசுராமர் எதிர்தோன்றி “விஷ்ணுவின் வில்லை வளைப்பையோ நீ” என்று அறைகூவுகிறார். ஸ்ரீராமன் எளிதாக வில்லை வளைத்து பரசுராமரின் தபோ பலத்தின்மீது தன் பாணத்தைச் செலுத்துகிறான். இவ்வாறு ஒரு அவதார புருஷனை ஸ்ரீராமன் வெல்லுவது, இன்னொரு அவதார புருஷரான பரசுராமர் தோற்பது என்றால் என்ன? இதன் தத்த்வத்தை ஆராய்வோமாகில், பரசுராமர் ஒரு ஜீவாத்மா என்றும், அவர் ஸரீரம் ப்ராக்ருதமானது என்றும் புலப்படும். இந்த ஜீவாத்மாவினிடத்தில் சிலகாலம் பரமாத்மா உலகிற்கு கேடு விளைவிக்கும்

கூடித்ரியரை
தொடர்ச்சி ராப்பர் 3ல்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி

(வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

“.....ஸ ப₄க₃வாந் புருஷோத்தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: ஜக₃து₃பக்ருதி மர்த்ய: ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யவிவஸ: பார்த்த₂ம் ரதி₂நம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோக ஸாக்ஷிகம் சகார”

(கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை- ஸ்வாமி எம்பெருமானார்)

(புருஷோத்தமனும், எல்லா ஈஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாய் இருப்பவனும், உலகத்தவர்களுக்கு உதவுவதற்காக மனிதனாய்த் திருவவதாரம் செய்தருளியிருப்பவனுமான அந்த பகவான் அடியவனான அர்ஜுநனிடம் வாத்ஸல்யத்தினாலே அவனை ரதத்திலேயும், தன்னைத் தேரோட்டியின் ஸ்தாநத்திலேயும் அமைத்து இதை எல்லா உலகமும் காணவைத்தான்)

ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம், திவ்ய மங்கள விக்ரஹம், திருக்கல்யாணகுணங்கள், விபூதிகள், சேஷ்டிதங்கள் முதலானவற்றை நாம் அறிந்து உணர்ந்து அநுபவத்தில் கொள்வதற்கென்று பல க்ரமங்கள்-வழிகள்-நியமங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றைப் பலபடிகளால் வேதபுருஷனும் நமக்குத் தெரிவிக்கிறான். வேதவேத்யனான பகவானும் தெரிவிக்கிறான்; வைதிகர்களான மஹர்ஷிகளும் பலவாறு நிர்ணயித்துள்ளார்கள். பரமவைதிகர்களான ஆழ்வார்களும் காட்டியருளுகிறார்கள். இவர்கள் அனைவரையும் பின்பற்றியவர்களாய் இக்காரணத்தினாலேயே ‘அபியுக்தாக்ரேஸரர்கள்’ என்று கொண்டாடப்படும் பெருமை வாய்ந்தவர்களான பூர்வாசார்யர்களும் காட்டியருளுகிறார்கள்; இவற்றை இவர்கள் வழிவந்த மற்றுமுண்டான நம் முன்னோர்களும் பெரியோர்களும் அநுஸரித்திருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திலே எல்லாவற்றுக்குமே க்ரமங்கள் உண்டு. அக்ரமமாக விஷயத்தைக் கைக்கொள்ளுவது என்பதே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் கிடையாது. ‘அறிந்து உணர்ந்து அநுபவிப்பது’ என்பதும் ஒரு க்ரமமாகும். ‘அறிந்து உணர்ந்து அநுபவிப்பது’ என்றால் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

என்ன? இது வேதாந்த கட்டளையிலே அமைந்ததோர் க்ரமமாகும். “ஸ்ரோதவ்ய: மந்தவ்ய: நிதித்₃யாஸிதவ்ய: த்₃ரஷ்டவ்ய:” என்கிறது வேதாந்தம். ஸ்ரோதவ்ய: என்பது தான் அறிவது, மந்தவ்ய: என்பது தான் உணர்வது. நிதித்₃யாஸிதவ்ய: என்பது பரமாத்ம த்யாந்ததைக் குறிக்கும். த்₃ரஷ்டவ்ய: என்பது பரமாத்மாநுபவமாகும். இவை அனைத்துமே நமக்கு எப்படி அமையவேண்டும் என்பதற்கு க்ரமங்கள் உண்டு. எனினும் இவை இப்பொழுது நமக்கு ப்ரக்ருதம் அன்று. பகவானுடைய திருவவதாரங்களை நாம் எப்படி அநுபவத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கும் க்ரமங்கள் உண்டு. இவற்றை மஹர்ஷிகள் நமக்கு எப்படி காட்டியருளியுள்ளார்கள் என்பதுபற்றி முதலில் காண்போம்.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் சேதநஉஜ்ஜீவநார்த்தமாகச் செய்தருளிய அவதாரங்கள் எண்ணிறந்தவை. அவற்றுள் ந்ருஸிம்ஹாவதாரம், ராமாவதாரம், க்ருஷ்ணாவதாரம் என்னும் மூன்றும் மிக முக்யமானவை. இந்த மூன்று அவதாரங்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது நாம் ஒரு விஸேஷத்தைக் காணலாம். ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹாவதாரத்திலே பரமபாகவதோத்தமனான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அதிகமான ஏற்றத்தைக் காணலாம். ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காகவே பகவான் ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் செய்தருளினன் என்பதை நாம் அறிவோம். ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே பெரியபிராட்டியாருக்கு அதிகமான ஏற்றம் பார்க்கப்படுகிறது. அடுத்ததாக அமைந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே பகவான் தன்னுடைய பெருமைகளை இவ்வுலகத்தாருக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான். ஆக பகவானுடைய ஒரு திருவவதார காலத்திலே அதிகமான வைபவம் பரம பாகவதோத்தமனுக்கு என்பதையும், அவனுடைய மற்றொரு திருவவதார காலத்திலே அதிகமான வைபவம் அவனுக்கு ஸ்வரூப-ந்ரூபகபூதையான பெரியபிராட்டியாருக்கு என்பதையும், அவனுடைய மற்றொரு திருவவதாரமான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அதிகமான ஏற்றம் அவனுக்கே என்பதையும் நாம் அறியலாம்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஒருவனான பகவானே பெருமாளாகவும், இளையபெருமாளாகவும், பரதாழ்வானாகவும், ஸத்ருக்நாழ்வானாகவும் திருவவதாரம் செய்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீராமாயண மஹாபுருஷர்களான இந்நால்வருமே தனிப்பெருமைகள் வாய்ந்தவர்கள். இவர்களைத் தவிர குஹப்பெருமாள், ஸரபங்கர், பெரியஉடையார், ஸபரி, திருவடி,

மஹாராஜர், விபீஷணமுவான் போன்ற மஹாவைபவஸாலிகள் பலர் இருப்பினும் இவர்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் அதிகமான ஏற்றம் ஸீதாப்பிராட்டியாருக்கே. 'காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாஸ்சரிதம் மஹத்' (ஸ்ரீராமாயணமாகிய காவ்யம் முழுவதும் உயர்ந்த ஸீதாபிராட்டியாருடைய சரிதம் ஆகிறது) என்று வால்மீகி வசநம். பெரியபிராட்டியாருக்கு வாசகமான ஸ்ரீ: என்னும் திருநாமத்தின் விவரணமே ஸ்ரீராமாயணம் என்பர் பெரியோர். பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகாசார்யர் 'இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவள் ஏற்றம் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச்செய்துள்ளதும் நாம் அறிந்ததே. ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பகவானேவிட, மற்ற பாகவதர்களை விடப் பெரியபிராட்டியாருக்குத் தான் அதிகமான ஏற்றம் – அவள் சிறையிருந்தபடியாலே' என்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள். சிறையிலிருப்பது ஏற்றமா? என்றால் – ஸீதாப்பிராட்டியானவள் சிறை புகுந்தது கர்மமடியாக வன்று. 'ஸுந்தரீ ரகுநாத₂ஸ்ய ஸுரஸ்தரீ து₃:க₂ ஸாந்தயே த₃ஸாநநஸ்ய ப₄வநே த₃ஸமாஸாந் உவாஸ ஹ|| என்று சொல்லுகிறபடியே தேவமாதர்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்பதற்காகத் தன் க்ருபையடியாகவே சிறைபுகுந்தாள் பிராட்டி. பிராட்டிக்குண்டான ஏற்றத்தை நாம் வேறு ஒருவருக்குமே சொல்லிவிடமுடியாது. இதை "த்ரையோக்ய ராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாபந்யாத் கலாம்" (ரா.ஸு.16-14) என்னும் வால்மீகி பகவான் திருவாக்கினாலேயும் நாம் அநுபவிக்கலாம். "மூன்று லோகத்தையும் அத்தோடே விஸ்வஸப்த வாச்யனானவன் தன்னையுங்கூட ஒரு தட்டாக்கினால், பிராட்டியினுடைய ஒருகலா (பதினாறில் ஒரு பங்கு) மாத்ரத்துக்கு எடை நிற்கமாட்டாது' என்று இந்த ஸ்லோகத்துக்கு நம்பிள்ளை ஈடு (ஈடு 6-2-6)வ்யாக்யாநம் இருக்கும்படி. ஆக ஸ்ரீராமாவதார சரித்ரத்தை ஸீதாப்பிராட்டியாருடைய வைபவமாகவே அநுபவிக்கவேண்டும் என்றதாயிற்று.

இனி ந்ருஸிம்ஹாவதாரத்துக்கு வருவோம். ந்ருஸிம்ஹாவதாரத்தில் பிராட்டியைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவமே இல்லை எனலாம். உண்மையில் நரசிங்கப்பெருமான் ஆவிர்பவிக்கும்போது, அவன் பரம உக்ரமூர்த்தியாய் நின்ற நிலையைக் காணுங்கால், பிராட்டி அவனருகே வருவதற்கு பயந்தாள் என்றே சொல்லப்படுகிறது. 'தமும்பிருந்த பூங்கோதையாள் வெருவ'' (முதல் திருவ. 23) என்னும் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தி காணத்தக்கது.

ந்ருஸிம்ஹாவதார வைபவ வர்ணந ப்ரகரண ஆரம்பத்தில்,

“மைத்ரேய ஸ்ருயதாம் ஸம்யக் சரிதம் தஸ்யதீ₄மத:।

ப்ரஹ்லாத₃ஸ்ய ஸதே₃ராத₃ரசரித்ரஸ்ய மஹாத்மந:॥” (வி.பு. 1-17-1)
(மஹாபுத்திமானான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய சரித்ரமானது மிகவும் உதாரமானது – இந்த சரித்ரமானது இதைக் கேட்பவர்களுக்கு எல்லா மங்களங்களையும் (நன்மைகளையும்) அளிக்கவல்லது) என்று ந்ருஸிம்ஹாவதார வைபவத்தை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய சரித்ரமாகவே வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீபராஸர மஹர்ஷி. ‘காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயா: சரிதம் மஹத்’ (ஸ்ரீராமாயணமாகிற காவ்யம் முழுவதும் உயர்ந்த ஸீதாபிராட்டியாருடைய சரிதம் ஆகிறது) என்னும் வால்மீகி வசநத்தைப் போன்றது இது. பரமபாகவதோத்தமனான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய பெருமையை அவன் சரித்ரத்தைக் கொண்டு நாம் பலவாறாக அறியலாம். ஒருசிலவன வற்றைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

ஸம்ஸாரிகள் மத்தியிலே நாராயண பரத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதன் மூலம் பகவானுக்கே பிரானாக – உபகாரகராக – அமைந்தார் பட்டர்பிரான் என்னும் பெரியாழ்வார். அஸுரர்களின் மத்தியில் பகவத் பரத்வத்தை நிலைநாட்டியவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வான். பரமநீசனான – மஹாபாதகனான ஹிரண்யன் மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டே ‘எங்குமுள்ள கண்ணன்’ என்று நாராயண ஸப்த வாச்யனான பகவானுடைய ப்ரபாவத்தைச் சொன்னவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வான்.

ஸர்வஸக்தனான பகவானுக்கும் என்ன ஆபத்து வருகிறதோ என்று கலங்கியவர் பெரியாழ்வார். தன்னுடைய ப்ராணவியோக காலத்திலும், பிராட்டியை இழந்த பெருமானுக்கு ‘ஆயுஷ்மந்’ என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணியவர் பெரிய உடையார். ப்ரஹ்லாதாழ்வானும் இத்தகைய தன்மையனானவனே.

“ததஸ் தம் சிக்ஷிபுஸ் ஸர்வே ப₃ாலம் தை₃தேயகிங்கரா:।

யயாத ஸோ₅ப₄யத₄: க்ஷிப்தோ ஹ்ருத₃யேநோத்₃வஹந் ஹரிம்॥”

(ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-19-12)

(பிறகு அஸுரனாகிய ஹிரண்யகஸிபுவின் கிங்கர்கள் பாலனான அந்த ப்ரஹ்லாதாழ்வானைக் கீழே தள்ளினார்கள். தள்ளப்பட்ட அவனும் ஹரியை நெஞ்சினால் தரித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தான்) என்கிறார் மஹர்ஷி. ப்ரஹ்லாதாழ்வானை முடிப்பதற்காக எவ்வளவோ ப்ரயத்நங்களைச்

செய்கிறான் ஹிரண்யன். பல அஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் பலகொடிய ஆயுதங்களால் தாக்குகிறார்கள். கொடிய விஷமுள்ள பற்களைக் கொண்ட ஸர்ப்பங்களை அவன் மீது ஏவிவிட்டு அவை அவனைக் கடிக்கும்படிச் செய்கிறார்கள். தம் தந்தங்களால் அவன் மார்பை பிளக்கும்படி மதம்பிடித்த யானைகளை ஏவிவிடுகிறார்கள். கொழுந்து விட்டு எரியும் கொள்ளிக் கட்டைகளை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் மீது எறிகிறார்கள். அவனுக்கு விஷம் கலந்த அந்நத்தை இடுகிறார்கள். மந்த்ர ஸக்தியினால் ஓர் பூதத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து அவனை அழிக்கப்பார்க்கிறார்கள். எதுவுமே ப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஒன்றும் செய்துவிடமுடியவில்லை. அப்பொழுது உயர்ந்த மாடியிலிருந்து அவனை உருட்டிவிடுகிறார்கள். கீழே சுழன்று விழும் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இத்தால் தன் ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்தர்யாமி பகவானுக்கு என்ன நேருகிறதோ என்று தன் கையால் மார்ப்பைப் பிடித்துக் கொண்டே விழுந்தான் என்கிறார் மஹர்ஷி.

தத்தம் ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹ விசேஷத்தால் தத்தம் ஆசார்யனையும் விஞ்சிய வைபவம் படைத்திருப்பது - என்னும் விசேஷத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய குருபரம்பரையிலே நாம் காணலாம். 'தீபாத் உத்பந்ந ப்ரதீபம் போலே' என்று இதற்குத் த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவர் நம் பெரியோர். 'வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்' என்னும் ப்ரஸித்திபெற்ற நம்மாழ்வாரைக் காட்டிலும் நாதமுநிகளுக்கு ஏற்றம் அதிகம். நாதமுநிகளைக்காட்டிலும் ஆளவந்தாருக்கு ஏற்றம் அதிகம். ஆளவந்தாரைக்காட்டிலும் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருக்கு ஏற்றம் அதிகம். ஸ்வாமி எம்பெருமானாரைவிட ஆசார்யஸிஷ்ய லக்ஷணங்களுக்கு ஸீமா பூமியான கூரத்தாழ்வானுக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட 'கமலாபதலாலி தத்த்வ'மான ஸ்ரீபராஸரபட்டருக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட நஞ்சீயருக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட லோகாசார்யரான நம்பிள்ளைக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட வ்யாக்யாந சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகா சார்யருக்கு ஏற்றம் அதிகம். இவரைவிட நம்மாழ்வார் விஷயமான கைங்கர்யத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்ற திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்கு ஏற்றம் அதிகம். எல்லாரையும்விட ப்ரதமாசார்யனையே ஸிஷ்யனாகப் பெற்ற நம் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்கு ஏற்றம் அதிகம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய குருபரம்பரையிலே ப்ரதமாசார்யர்

ஸ்ரீரங்கநாதனான பெரியபெருமாள். ‘இக்ஷ்வாகு குலத₄நம்’ என்றும், ‘இக்ஷ்வாகு குல தை₃வதம்’ என்றும் விளங்கி வந்த இவர் ஒரு கால விசேஷத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயஸ்தர்கள் அனைவருக்குமே குலதநமாகவும், குலதைவதமாகவும் ஆனார். அவரையன்றே இவர் ஸிஷ்யனாகப் பெற்றார்.

மஹர்ஷிகள் விஷயத்திலேயும் இந்த வைபவத்தை நாம் காணலாம். மஹர்ஷிகளிலே பரமாத்ம தத்த்வ தர்ஸியான பராஸரருக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட க்ருஷ்ணபக்திபூர்ணரான ஸ்ரீவேதவ்யாஸருக்கு ஏற்றம் அதிகம். அவரைவிட ஜ்ஞாநபக்திவைராக்ய பூர்ணரான – ஸ்ரீமத் பாகவத ப்ரசார கர்த்தாவான – ஸுகருக்கு ஏற்றம் அதிகம். இத்தகைய வைபவ விசேஷத்தை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் விஷயத்திலும் நாம் காணலாம். பகவத பக்தியில் தன் முதல் ஆசார்யனான நாரத மஹர்ஷியைக் காட்டிலும் விஞ்சியிருப்பது ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குண்டான ஏற்றமாகும் என்று காட்டியருள்கிறார் ஒரு பெரியவர்.

ப்ரஹ்லாத₃ நாரத₃ பராஸர புண்ட₃ரீக வ்யாஸ-
அம்ப₃ரீஷ ஸுக ஸௌநக பீ₄ஷ்ம த₃ால்ப₄யாந்
ருக்மாங்க₃த₃ அர்ஜுந வஸிஷ்ட₂ விபீ₄ஷ்ணுதீ₃ந்
புண்யாநிமாந் பரமப₄ாக₃வதாந் ஸ்மராமி||

என்னும் ப்ரஸித்த ஸ்லோகமொன்று பகவதபக்தியில் சிறந்தவர்களைத் தொகுத்தளிக்கிறது. இந்த ஸ்லோகத்தில் பரமபாகவதோத்தமர்களில் முதன்மை பெற்றவனாக ப்ரஹ்லாதாழ்வானே விளங்கி நிற்கிறான். பகவத பக்தியில் சிறந்தவரும், ப்ரஹ்லாதாழ்வான் தாயார் கர்ப்பத்தில் வாஸம் செய்யும் பொழுதே அவனுக்கு மந்த்ரோபதேஸம் செய்தருளியதால் அவனுக்கு முதல் ஆசார்யராக அமைந்தவருமான நாரதர் மஹர்ஷியைக் காட்டிலும் பகவதபக்தி விஞ்சியிருப்பவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் என்பதை ‘ப்ரஹ்லாத₃ நாரத₃’ என்று நாரதருக்கும் முன்னே ப்ரஹ்லாதாழ்வானை எடுத்திருப்பதிலிருந்து நாம் அறியலாம்.

மேலும் குருவினுடைய புத்ரர்களுக்கும், ஹிரண்யனுக்கும் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் செய்தருளிய உபதேஸத்தின் உயர்வைக்கொண்டும், நரசிங்கப்பெருமான் ஆவிர்பவித்த பிறகு அவன் திறத்தில் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் செய்த ஸ்தோத்ரத்தின் சீர்மையாலும், அவன்தன் நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்களில் ஒருவனான தன்மையாலும், சிறந்த ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களை உபதேஸித்தும் அநுஷ்டித்தும் காட்டி

இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு பரமோபகாரகனாய் விளங்கி நிற்கும் ஏற்றத்தாலும் பரமபாகவதோத்தமர்களில் தலைசிறந்தவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் என்பதை நாம் அறியலாம்.

த₄ர்மாத்தமா ஸத்யஸௌசாதி₃ கு₃ணநாம் ஆகர: பர:।

உபமாநமஸேஷாணம் ஸாதூ₄நாம் யஸ் ஸத்ய₃ஸப₄வத்|| (வி.பு.1-15-156) என்று மஹர்ஷி ப்ரஹ்லாதாழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார். ஆக ந்ருஸிம்ஹாவதாரத்தை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய வைபவபரமாகவே அநுபவிக்க வேண்டும் என்றதாயிற்று.

இதைப்போன்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அதிகமான ஏற்றம் பகவானுக்கே என்பதையும் நாம் அறியலாம். ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹாவதாரத்தை 'ப்ரஹ்லாத₃ஸ்ய சரித்ரஸ்ய' என்று ஸ்ரீபராஸரமஹர்ஷி வர்ணித்ததைப்போலவும், ஸ்ரீராமாவதாரத்தை 'ஸீதாயா: சரிதம் மஹத்' என்று ஸ்ரீவால்மீகி வர்ணித்ததைப் போலவும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தை 'நாராயண கத₂ாமிமாம்' என்று மஹாபாரதத்திலே ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் கொண்டாடுகிறார். 'மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவன் ஏற்றம் சொல்லுகிறது' என்று இந்த உண்மையை நமதாசார்யர்களும் நன்கு அநுபவித்தார்கள்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பகவானுடன் அவனுடைய ப்ரதாந மஹிஷி மார்கள் மூவருமே திருவவதரித்தனர். பெரியபிராட்டியார் ருக்மிணிப் பிராட்டியாகவும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார் ஸத்யபாமையாகவும், நீளா தேவி நப்பின்னைப் பிராட்டியாகவும் திருவவதரித்தனர். இவர்கள் மூவரில் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கே ஏற்றம் அதிகம். பெரியபிராட்டியாரும் பூமிப் பிராட்டியாரும் தத்தம் மேன்மை தோற்றும்படியாய் உயர்ந்ததான க்ஷத்ரிய குலத்திலேயே திருவவதாரம் செய்தனர். நீளாதேவிதான் க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த தாழ்ந்ததான யாதவ குலத்திலேயே தானும் ஒருவளாய் பரம ஸௌலப்ய பூர்ணையாய் திருவவதரித்தாள். க்ருஷ்ணாவதார காலத்திலும் மஹாவைபவஸாலிகளான, பரமபாகவதோத்தமர்களான பல பெரியோர் களை நாம் காணலாம். பிதாமஹரான பீஷ்மர், ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டரான த்ரோணர், அக்நியிலிருந்து தோன்றியவளும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்நேஹித்யுமான த்ரௌபதி, அர்ஜுநன், விதுராழ்வான், க்ருஷ்ணபக்தி பூர்ணரான வ்யாஸர், அக்ரூரர், மாலாகாரர், உத்தவர், தேவகிப்பிராட்டி, யஸோதைப் பிராட்டி, நந்தகோபர் போன்ற உயர்ந்த அதிகாரிகளைப்பற்றி நாம் அறிகிறோம். திருவாய்ப்பாடி பஞ்சலக்ஷம் குடிப்பெண்களான கோபிமார் களுடைய க்ருஷ்ணபக்தி ப்ரகர்ஷத்தையும் அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

க்ருஷ்ணாநுபவத்தினுடைய மஹிமையையும் ஆயிரம் நா படைத்த ஆதிசேஷனாலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியுமோ? இருப்பினும், இவர்கள் அனைவரையும் காட்டில் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கே ஏற்றம் அதிகம் – அவன் கீதாசார்யனான படியாலே என்பதை நாம் அறியலாம். ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் தான் நின்ற நிலையில் இந்த உலகத்தார் உய்யும் பொருட்டு உயர்ந்த ஸாஸ்த்ரமான கீதோபநிஷத்தை உபகரித்த பெருமையாலே கீதாசார்யனே க்ருஷ்ணாவதார நாயகனாகிறான். இதுமட்டுமன்று. பகவானுக்குண்டான திருவவதாரங்கள் அனைத்திலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தைத்தான் நாம் மிக முக்யமாகக் கொள்கிறோம் என்றால் அதற்கும் அவன் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் நின்று கீதாம்ருதத்தை இவ்வுலகத்தாருக்கு வழங்கியதே காரணமாகும்.

க்ருஷ்ணாவதார எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவோ திருநாமங்கள். மஹர்ஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் அன்புடன் அவனுக்குச் சாற்றிய திருநாமங்கள் எண்ணிறந்தவை. அவனுடைய பெருமைக்கும், குணசேஷ்டிதங்களுக்கும் வாசகமான இத்திருநாமங்களை நாமும் பலகால் சொல்லி அநுபவிக்கிறோம். இவற்றில் ‘தூதுநடந்த செல்வன்’, ‘ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி’, ‘கீதாசார்யன்’ என்ற மூன்று திருநாமங்கள் மிக முக்யமானவை. இந்த மூன்று திருநாமங்களுமே அவனுக்குண்டான ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதம், ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யம், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம் முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கின்றன.

நமக்கு எது செல்வம் என்பதை ‘லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:’ என்றும், ‘ஸ து நாக்ஷர: ஸ்ரீமாந்’ என்றும், ‘அந்தரிக்ஷகூத: ஸ்ரீமாந்’ என்றும் மஹர்ஷிகள் ஆஸ்சர்யமாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். அவனுக்கு ‘தூதுநடந்த செல்வன்’ என்று ஒரு திருநாமம். அவனுக்குச் செல்வமாவது எது? தன் ஆஸ்ரிதர் பக்கலிலே அவன் காட்டியருளும் வாத்ஸல்யம், பாரதந்தர்யம், பக்ஷபாதம் போன்ற திருக்கல்யாணகுணங்களே அவர்கள் பொருட்டு அவனிடத்தில் இருக்கும் செல்வமாகும். இக்குணங்களை கண்ணனெம் பெருமான் பலநிலைகளில் தன் அடியார்களான பல அதிகாரிகளைக் குறித்தும் வெளியிட்டு இருக்கிறான். அவன் தன் கழுத்தில் ஓலை கட்டிக்கொண்டு தூதுபோன நிலையை “தூதுநடந்த செல்வன்” என்று கொண்டாடுகிறோம். இதுபற்றிய அநுபவம் இப்போது நமக்கு ப்ரக்ருதம் அன்று. அவன் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் – (தொடரும்)

நரஸிம்ஹாவதார வைபவம்

‘பரியனுகி வந்த அவுணன்’ பாசுரார்த்தம் சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி
வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி

அப்பொழுது முதலியாண்டான் ஸாதித்தாராம் – ‘எம்பாரே! கவலைப்பட வேண்டாம். ஒருவன் கிணற்றில் விழுந்துவிடுவானேயானால், ஒருவர் அவனைக் கைகொடுத்து தூக்குவதைக் காட்டிலும் இருவர் கைகொடுத்துத் தூக்குவது ஸுலபம்தானே. அவரோ ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்திருக்கிறார். அவருக்கு நீரும் கை கொடுத்தீர்; அடியேனும் கை கொடுக்கிறேன். இதில் தவறென்றும் இல்லை’ – என்று. ‘எதைக்கொண்டு இப்படிச் சொல்லுகிறீர்? என்று எம்பார் முதலியாண்டானைக் கேட்க, முதலியாண்டான், ‘ஞானக்கைதா’ என்று ஆழ்வார் பாசுரம் பாடியிருக்கிறாரே’ என்று ஸாதித்தாராம்.

ஜ்ஞாநமாகிய கையை எம்பெருமான் கொடுத்தால் அஜ்ஞாநம் தொலைந்து விடுகிறது. எது ஜ்ஞாநம்? பரமாத்மாவினுடைய விசேஷமான க்ருபைதான் ஜ்ஞாநம். ஆக ஆழ்வாருக்குண்டான அஜ்ஞாநத்தை எம்பெருமான் போக்கடித்தான் என்பதற்கு அஜ்ஞாநமே ஒரு வடிவெடுத்தாற்போலே இருக்கும் ஹிரண்யனை நரசிங்கப்பெருமான் கொண்டுழித்தது த்ருஷ்டாந்தமாகும். நரசிங்கப்பெருமான் தோன்றினான். உடனே ஹிரண்யன் அழிந்து விட்டான். ஜ்ஞாநம் ஏற்படுமேயானால் அஜ்ஞாநம் உடனே அழிந்துவிடும். ஸங்கரர் அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் ஒன்று காட்டுகிறார். ஒரு பெரிய மலை. அதனுள் ஒரு குகை இருக்கிறது. அது எத்தனையோ ஆண்டுகளாக இருள் சூழ்ந்தே கிடக்கிறது. திடீரென்று அந்த இடத்தில் ஒருவன் சென்று விளக்கை ஏற்றிவைக்க, இத்தனை காலமாக அங்கிருந்த இருட்டு அனைத்தும் ஒழிந்து விட்டது. ‘நான் பலவருடங்களாக இங்கு இருந்து வருகிறேன். நீ இன்று விளக்கு ஏற்றி வைத்தால் நான் இங்கிருந்து போய்விடமாட்டேன். நீ ஒரு மண்டலமாவது, ஒரு மாஸமாவது, ஒரு வாரமாவது தொடர்ந்து இங்கு விளக்கேற்றி வைத்தால்தான் நான் இந்த இடத்தைவிட்டு அகலுவேன்’ என்று இருட்டானது விளக்கேற்றி வைத்தவனைப் பார்த்துச் சொல்ல முடியுமா? எத்தனைகாலமாக ஓர் இடத்தில் இருள் சூழ்ந்திருந்தாலும் ஒளி அங்கு வந்தவாறே இருள் அகன்றுவிடும், அதுபோல எத்தனை காலமாக நாம் அஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்து வைத்திருந்தாலும், பகவான் நமக்கு ஞானக்கை அநுக்ரஹிப்பனேயானால், நம்முடைய அஜ்ஞாநம் உடனே அழிந்துவிடும். ‘ஜ்ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி ப₄ஸ்மஸாத் குருதே’ என்கிறான் பகவான் கீதையிலே.

ஆக, 'பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்' என்பதனால், 'ந்ருஸிம்ஹ முர்த்தியான திருவரங்கத்து எம்பெருமான் தமக்கு ஞானக்கை கொடுத்துத் தம்முடைய கர்மங்களையும் அவற்றுக்கு முலபூதமான அவித்யையையும் அழித்து விட்டான்' என்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டியருளுகிறார் ஆழ்வார்.

எந்த இடத்திலேயும் வேதாந்தார்த்தத்தை உள்ளடக்கித்தான் பகவானுடைய சரித்ரம் சொல்லப்படவேண்டும். மஹர்ஷிகளோ, ஆழ்வார்களோ, ஆசார்யர்களோ இந்த கர்மத்தில்தான் பகவானுடைய சரித்ரங்களை அநுபவித்திருக்கின்றனர். பகவான் ஹிரண்யனைக் கொன்றான் என்பது 'அவித்யா ரூபத்தை அழிப்பது ஜ்ஞாநம்' என்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டும். இந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதாய் ஸ்ரீராமாயணத்திலும் ஒரு சரித்ரத்தைக் காட்டியருளுகிறார்கள் நமதாசார்யர்கள். தாடகையை அழித்தான் எம்பெருமான். தாடகையர்களில் (தாடகையின் புத்ரர்களில்) ஸுபாஹுவை உடனே கொன்றொழித்தான் பகவான். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸுபாஹுவைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் இடங்கள் மிகவும் குறைவு. ஸுபாஹுவை அழித்தபோது மாரீசனை அழிக்கவில்லை. அவனை ஒட்டிவிரட்டி விடுகிறான் பகவான். தாடகை என்றால் அவித்யா - பொய்நின்றுஞானம். தாடகைக்கு இரண்டு புத்ரர்களைப்போலே அவித்யா ஸம்பந்தத்தாலே ஏற்படும் கர்மங்களும் பூர்வகர்மா என்றும் உத்தர கர்மா என்றும் இரண்டுவிதம். பூர்வகர்மங்கள் என்பது பகவத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு முன் ப்ரஹ்ம வித்யாநிஷ்டனால்- ஸரணுகதனால் - செய்யப்பட்ட கர்மங்களாகும். பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்குப் பிறகு ஸரணுகதன் புத்திபூர்வகமாகப் பாவங்களைச் செய்யமாட்டான். இருப்பினும், ஏதோ வாஸநா விசேஷத்தாலோ, அறியாமையினாலோ, அநவதாந்தாலோ அவன் சிற்சில பாபங்களைச் செய்ய நேரிட்டால் அவை உத்தர கர்மங்கள் எனப்படும். ஸரணுகதனுடைய பூர்வபாபங்களை பகவான் ஸுபாஹுவை அழித்தது போல் அழித்து விடுகிறான். ஸரணுகதனுடைய உத்தரபாபங்களை, 'இவை இவனிடத்தில் ஒட்டாமல் விலகி விட்டும்' என்று தன் ஸங்கல்பத்தினாலே மாரீசனை ஒட்டி விரட்டியதுபோல் விரட்டிவிடுகிறான்.

வேதாந்தம் இந்த உண்மையை இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டு விளக்குகிறது. 'தத்₃ யத₂ புஷ்கர பலாஸ ஆபோ ந ஸ்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம்வித₃ பாபம் கர்ம ந ஸ்லிஷ்யதே' (ச₂ந்.4-14-3) (தாமரை இலையில் உள்ள நீர் அதில் எப்படி ஒட்டுவது இல்லையோ, அப்படியே ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

ப்ரஹ்மோபாஸகனிடம் பாபகர்மம் ஒட்டாது) என்னும் வாக்யம் உத்தர பாபங்கள் விஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தைத் தெரிவிக்கிறது. ‘தத்₃ யத₂ இஷீகதூலம் அக்₃நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ₃யயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ₃யந்தே’ (ச₂ந் 5-14-3) (துடைப்பத்தில் உள்ள ஈர்க்கு என்னும் பஞ்ச போன்ற பகுதி நெருப்பில் இடப்பட்டால் அழிவதுபோல இந்த உபாஸகனுடைய எல்லாப்பாவங்களும் அழிகின்றன.) என்பது பூர்வபாபவிஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாகும். இதை ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் ‘தத₃த₄க₃ம உத்தர பூர்வாக₄யோரஸ்லேஷ-விநாஸௌ தத்₃வ்யபதே₃ஸாத்’ (4-1-13) (ப்ரஹ்மவித்யையை அடைந்தவுடன் உபாஸகனுக்கு இனி வரப்போகும் பாபங்களினுடைய ஒட்டாமையும், அவனால் முன்னமே செய்யப்பட்ட பாபங்களினுடைய அழிவும் ப்ரஹ்மவித்யா மாஹாத்மயத் தால் விளைகின்றன – வேதவாக்யங்கள் அப்படி ஒதுகின்றமையால்) என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

“....அவனும் (விஸ்வாமித்ரரும்) ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொண்டு போய்க் கர்மஜ்ஞாநங்களாலே அவித்₃யையை நிரஸிக்குமாபோலே, அவர்களை இடுவித்துத் தாடகையை நிரஸிப்பித்து – அநந்தரம் புண்யபாப ரூபமான உப₄யவித₄ கர்மங்களையும் போலே தாடகாஜநிதர்களான ஸுப₃ஹு மாரீசர்களையும் அழித்து, அதுதன்னில் ‘உத்தரபூர்வாக₄யோ ரஸ்லேஷ விநாஸௌ’ என்னுமாப்போலே ஒருத்தனைக் கொண்டு ஒருத்தனை அகலவடித்து....’ (தருணௌ ஸ்லோக வ்யாக்யாநம்) என்னும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். எந்த இடத்திலே பகவானுடைய எந்த சரித்ரம் சொல்லப்பட்டாலும் நாம் அந்த சரித்ரத்தை மட்டும் பார்க்கக்கூடாது. அந்த சரித்ரத்தால் சொல்லப்பட்ட ரஹஸ்யார்த்தம் என்னவென்பதையும் காணவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அர்த்தம் ஒன்றைத் தான் ஆழ்வார் ‘பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்’ என்னும் தம்முடைய திவ்யஸூக்தியால் தெரிவிக்கிறார் என்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள்.

‘கலையிலங்குமொழியாளர் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ’ (பெரிய.திரு.8-1-1) என்று திருக்கண்ணபுரத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்பற்றி அருளிச்செய்திருக்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸ்வாமிகள் திண்ணையிலே உட்கார்ந்துகொண்டு வார்த்தையாடிக் கொண்டிருப்பர்களாம். அவர்கள் ஸாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலே அவர்கள் பேச்சு ஸாஸ்த்ரார்த்த கர்பிதமாய் – ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாநம்- ஆகஸ்ட் 2010

உள்ளடக்கியதாய் அமைந்திருக்குமாம். அதைப்போலே பகவானுடைய எந்த சரிதரமும் ஸாஸ்த்ர-ஸம்ப்ரதாய அர்த்தங்களை உள்ளடக்கியது தான். ஆதலால் அதனுடைய உள்ளுறைப் பொருளான ஸாஸ்த்ர, ஸாம்ப்ரதாயிகமான விஷயம் என்னவென்பதையும் நாம் காணவேண்டும்.

‘பரியனாகி வந்த’ – ‘பெருத்துவந்த’ என்று அர்த்தம். ஹிரண்யன் ஏன் பெருத்திருக்கிறான் என்பதற்கு விசேஷமாக வ்யாக்யாந்ததை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள் நமது ஆசார்யர்கள்.

1. ‘ஸர்வலோகத்திலுள்ள தமஸ்ஸெல்லாம் தீரண்டு ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே அதிஸ்தா₂லனாய், மஹாமேரு நடந்தாப்போலே எதிர்த்து வந்த ஹிரண்யன்’ என்று தேஸிகனுடைய வ்யாக்யாநம்.

2. பருத்த தேஹத்தை உடையவனாய் இருந்தான் ஹிரண்யன். ‘ஊட்டியிட்டு வளர்த்த பன்றி போலே உடம்பை வளர்த்தானித்தனை’ என்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. சில ராஜாக்களுக்குப் பன்றி மாம்ஸத்தில் அதிக ஈடுபாடு இருக்குமாம். அதனால் (ராஜாக்களுக்காக) நல்ல ஆஹாரங்களைக் கொடுத்துப் பன்றிகளை புஷ்டியாய் வளர்ப்பார்களாம். அதுபோல நரசிங்கப்பெருமானுடைய நகத்துக்கு நல்ல ஆஹாரமாக வரவேண்டும் என்று தேவர்கள் எல்லாரும் ஹிரண்யனுக்கு வர புஜபலங்களைக் கொடுத்து அவனை நன்கு வளர்த்து வைத்திருக்கிறார்களாம்.

3. ஹிரண்யன் பெருத்திருக்கிறான் என்று அருளிச்செய்யும் ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தை அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் மேலும் விவரிக்கிறார். ஹிரண்யன் வைஷ்ணவன் அல்லாதவனானபடியாலே நைந்திராதே, மெலிந்திராதே, ஓசிந்திராதே பெருத்திருக்கிறான் என்று வ்யாக்யாநம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான அடியார்கள் என்றால் பெருத்திருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் ஏன் இளைத்திருக்கவேண்டும்? இதற்கு முன்று காரணங்களைக் காட்டுகிறார் வ்யாக்யாதா. 1. பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருப்பதனாலே நைந்திருப்பார்களாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். ‘ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஸ்ச த்ருடவ்ரதா: நமஸ்யந்தஸ்ச மாம் புக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே’ (9-14) (என்னை பக்தியோடு எப்போதும் ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறவர்களாய், உறுதியான ஸங்கல்பத்தை உடையவர்களாய், என் விஷயமான அர்ச்சனம் முதலான செயல்களில் ஈடுபடுகிறவர்களாய், என்னை வணங்குகிறவர்களாய், என்னோடு சேர்ந்திருப்பதையே எப்போதும் விரும்புவவர்களாய் உபாஸிக்கிறார்கள்) என்கிறான் பகவான் கீதையிலே.

புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்

(புனிமதுபய வேதாந்த வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

1. எம்பெருமான் பிதா; சேதநன் புத்ரன்; 2. எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பவன்; சேதநன் ரக்ஷிக்கப்படுமவன்; 3. எம்பெருமான் ஸேஷீ (தலைவன்) பணிவிடையை ஏற்றுக் கொள்பவன்; சேதநன் ஸேஷன் – பணிவிடை செய்பவன்; 4. எம்பெருமான் ஆத்மா; சேதநன் ஸரீரம்; 5. எம்பெருமான் அறியப்படுமவன்; சேதநன் அறிபவன்; 6. எம்பெருமான் ஸ்வாமி – உடையான்; சேதநன் உடைமை; 7. எம்பெருமான் ஆதாரம் – தாங்குபவன்; சேதநன் – தாங்கப்படுமவன்; 8. எம்பெருமான் பர்த்தா – கணவன்; சேதநன் மனைவி; 9. எம்பெருமான் அநுபவிப்பவன்; சேதநன் – அநுபவிக்கப்படுமவன் என்பனவாம்.

இவ்வித உறவு குடநீர் வழித்தாலும் (ஒரு மண்குடத்தில் நீரை நிறைத்து உறவுடையார் இருவர் நடுவில் கீழே போட்டுடைத்துவிட்டால் உறவறும் என்பது வழக்கு) போகாததன்றே. தவிர உம்முடைய சொத்தான இவனை அடைகை ஸ்வாமியான உமக்குப் பயனாயன்றே இருக்கிறது. “இந்தச் சேதநன் நமக்குக் கிடைக்கமாட்டானா? என்றுதானே தேவரீர் எதிர்சூழல் புக்குத் திரிகிறது. (எதிர்சூழல் புக்குத்திரிகையாவது – ஒருவனை வஸப்படுத்த வேண்டுமானால் அவன் போகுமிட மெல்லாம் தானும் அவனுக்கு எதிரெதிராகப் போய் அவன் முன்னிற்பது, தன்னழகைக் காட்டுவது, அவனுடன் பேசுவது. அவன் தன்னிடம் ஈடுபடும்படியாக வியக்கத்தக்க கார்யங்களைச் செய்வது. இது முதலானவை; இவைகளை எம்பெருமானின் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலும் கண்டுகொள்ளலாம்.) இதை தேவரீருக்கு நான் சொல்லவேணுமோ? தன்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என விரும்பி தேவரீரிடம் வந்த இவனை தேவரீர் ரக்ஷியாதபோது, தேவரீருடைய “ஸர்வ ரக்ஷகத்வம்” (எல்லாரையும் ரக்ஷித்தல் என்னும் தன்மை) குறைந்துவிடாதோ? (மூளியாய் விடாதோ?)” என்பாள்.

அதற்கு எம்பெருமான் “நெடுநாளாக நம்முடைய கட்டளையை மீறி நம்முடைய கோபத்துக்கு (சீற்றத்துக்கு) இலக்காய்ப்போந்த இவனை, இவன் செய்துபோந்த அபராதங்கள் – குற்றங்களுக்குச் சேர தண்டியாதே, அக்குற்றங்களைப் பொறுத்து ஏற்றுக்கொண்டால் ‘குற்றம் செய்தவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கவேண்டும்’ என்கிற ஸாஸ்திரத்தின் கட்டளையின் கட்டுக்கோப்பு குலைந்துவிடாதோ? என்பன். அப்போது பிராட்டி, “இவனை தேவரீர் ரக்ஷியாதே இவன்செய்த குற்றத்துக்குச்சேர தண்டித்தால் தேவரீருடைய க்ருபை (தயை) முதலான குணங்கள் இலக்குப்பெறுவது எங்ஙனம்? அவை இலக்குப்பெறுவது தேவரீர் ஐயோவென்று இரங்கி இவன் குற்றங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு ஏற்று ரக்ஷித்தாலன்றே’ என்பாள். அப்போது எம்பெருமான் “இச்சேதநனைக் குற்றங்களுக்குச் சேர தண்டியாமல் விட்டால் ஸாஸ்திரக்கட்டளை பூரிஸைலேஸத்யாபாதம்- ஆகஸ்ட் 2010

வீண்போகும். என் செய்யலாம்' எனக்கலங்குவனும். அப்போது பிராட்டி “தேவாரீரே வெறுத்தும் உதாஸீநம் பண்ணியும் போரும் சேதநன்பக்கல் தேவாரீர் ஸாஸ்தரத்தைப் பயன்படுத்தலாம். தேவாரீரைப்பற்றி ‘என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்’ என வேண்டுமவன் பக்கல் க்ருபை (தயை) முதலானவைகளைப் பயன்படுத்தலாம்; இவ்வகையால் ஸாஸ்தரமும் க்ருபாதி குணங்களும் இரண்டுமே பயன்பெற்றதாகும். ஆகவே இவனை ரக்ஷித்தருளவேணும்” என்கிற உபதேசத்தால் எம்பெருமானைத் திருத்துவள்.

இவ்விதம் உபதேசம் செய்யும்முறை ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்னும் ரஹஸ்ய க்ரந்தமருளிச்செய்த பிள்ளைஉலகாரியனின் மற்றொரு ரஹஸ்யக்ரந்தமான பரந்தபடியிலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த பரந்தரஹஸ்யத்திலும் விரிவாகக் காணலாம். அதனை மற்றொரு ஸமயம் வெளியிடுகிறோம்.

பராஸரப்பட்டர் பிராட்டியின் இவ்வுபதேசமுறையை ஒரு ஸ்லோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

“பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி! பரிபூர்ணாக்ஸிஜநே
 ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்தயா ப₄வதி ச கத₃ாசித் கலுஷதீ₄!
 கிமேதந்நிர்தே₃ாஷ: க இஹ ஜக₃தீதி த்வமுசிதை:
 உபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத₃ஸி ந:॥

என்று, இதன் கருத்தையும் மாமுனிகளே சுருங்க அருளிச்செய்கிறார்— அபராத பரிபூர்ணான சேதநவிஷயமான ஹிதபரண ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும் அத்தஸையில் ‘இச்சீற்றத்துக்கடியென்?’ என்பது, ‘இவன் தீர்க்கழியச் செய்த அபராதம்’ என்று அவன் சொன்னால் ‘மணல் சோற்றில் கல்லாராய்வாருண்டோ. இந்த ஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரா?’ என்பதாய் உசித உபாயங்களாலே சேதநனின் அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச்செய்கையாலே உபதேசத்தாலே ஈஸ்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டரும் அருளிச் செய்தாரிறே’ என்று.

“ஓ மாதாவே! தேவாரீருடைய மணாளன் பிதாவைப்போல் நன்மை செய்யும் வழியாலே குற்றம் நிறைந்த சேதநரிடத்தில் ஒரு ஸமயம் கலங்கின நெஞ்சுடையவனாக ஆகிறான். அப்போது தேவாரீர் எம்பெருமானைக் குறித்து இதுவென்? இவ்வுலகில் குற்றமற்றவனுண்டோ’ என்று தகுந்த உபாயங்களாலே எம்பெருமானைக் குற்றங்களை மறக்கப்பண்ணி ஆஸ்ரயித்த சேதநனை உம்முடையவனாக ஆக்கிக்கொள்கிறார். ஆகவே எங்களுக்கு மாதாவாகிறார்” என்றது ஸ்லோகத்தின் பொருள்.

“எம்பெருமானோடு சேர்ந்திருக்கும்போது சேதநனை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி எம்பெருமானைத் திருத்துவள்” என்பதனை பிராட்டியின் ஸீதாவதாரத்திலும் காணலாம். எப்படியெனில் – பிராட்டி திறத்தில் அபராதத்தைச் செய்து பெருமானின் சீற்றத்துக் கிலக்காகி அவரால் ப்ரஹ்மாஸ்தரம் தொடுக்கப்பட்டு அதற்குத் தப்பவெண்ணிப் புகல்தேடி “பூ: பூவ: ஸுவ:” என்கிற மூன்று உலகங்களையும் அநேக தடவை

சுற்றிச்சுற்றி வந்தான் காகாஸூரன்; எங்கும் புகல் பெருமையாலும் இறகில் ஸக்தியற்றும் தரையில் விழுந்தான். பிராட்டியின் அருளால் விழுந்தவிடம் பெருமானின் திருமுன்பாக இருந்தது. அப்போதும் வால்பாகம் பெருமாள் பக்கமும், தலை எதிர்ப்பக்கமுமாகவே விழுந்தான். அந்நிலையைப் பெருமாள் அறிவதற்கு முன்பே ஸீதாப்பிராட்டி அந்தக் காகத்தைப் பெருமாள் திருவடிகளில் தலைபடும்படியாகத் திருப்பிவிட்டு, ‘ஸரணுகத னான இவனை தேவரீர் ரக்ஷித்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்து அவன் திறத்தில் பெருமாள் கொண்டிருந்த சீற்றத்தை மாற்றி தயையைக் கிளர்ச்செய்து பெருமானாலே தலையறுக்க விடப்பட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கான அவனை, பெருமாள் அவன் தலையறுக்காமல் ரக்ஷிக்கும்படி பண்ணினான்.

இவ்வர்த்தம் பாத்தம்புராணத்திலுள்ள –

‘ப்ராணஸம்ஸயமாபந்நம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸீதா₂த₂ வாயஸம்|

த்ராஹி த்ராஹீதி ப₄ர்த்தாரம் உவாச த₃யயா விபு₄ம்||

என்கிற ஸ்லோகத்தால் அறியலாகிறது. ஸ்லோகத்துக்குப் பொருள் – “ஸீதையானவன் காகத்தை உயிர்போகும் நிலையடைந்தவனாகக் கண்டு தயையால் பர்த்தாவான பெருமானை ‘இவனை ரக்ஷிக்கவேணும், ரக்ஷிக்கவேணும்’ என்று தெரிவித்தான்” என்பதாம்.

இதனை மணவாளமாமுனிகள் – “வாசாமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாகவிட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேஸத்தாலே என்னுமிடம் பாத்தம்புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே” என்றருளிச்செய்கிறார்.

இனி, பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கும்போது சேதநனைத் திருத்துகையாவது – எம்பெருமானை விரும்பாமல் அவனை வெறுத்தோ உதாஸீநம் பண்ணியோ திரியும் சேதநனைப்பார்த்து ‘நீ செய்திருக்கும் குற்றத்தின் கனத்தை (கொடுமையைப்) பார்த்தால் உனக்கு ஒரு இடத்திலும் காலுன்றி தரித்துநிற்க வழியில்லை. எம்பெருமானே, தடைபடாத ஸ்வாதந்தர்யம் உடையவனாகையாலே உன் குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாக (முழுதும்) கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்து தீற்றுகும் – கூறிட்டு அநுபவிக்கப்பண்ணி நாஸமடையச் செய்வானொருவன். இவ்வநர்த்தத்தை– கொடுமையைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளைப்பற்றி அவைகளில் தலைசாய்க்கையொழிய வேறுவழியில்லை; ‘அவனை நான் கிட்டினால் அபராதம் (குற்றம்) நிறைந்த என்னை அவன் ஏற்றுக் கொள்வனோ? தண்டிக்கமாட்டானோ?’ என்று அஞ்சவேண்டா. எத்தனை அபராதம் செய்தவனும் தனக்கு அபிமுகனானால்–தன்னை நோக்கிவர எண்ணினால் போதும், அவ்வளவாலேயே அவன் செய்த அபராதங்கள் (குற்றங்கள்) அனைத்தையும் பொறுக்கைக்கும், அவைகளையே தனக்கு போக்யமாக–இனியவையாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான க்ருபை (தயை), வாத்தஸல்யம் முதலான குணங்களாலே நிறைந்தவன் என்று உலகெல்லாம் கொண்டாடும் ப்ரஸித்தியுடையருப்பானொருவன். ஆனபின்பு, நீ

ஸுகமே இருக்கவேணுமாகில் அந்த எம்பெருமானைப் பற்றப்பார்” என்னும் சிறந்த உபதேசத்தாலே – சிறந்த நன்மையை உபதேசிப்பதாலே சேதனை எம்பெருமானை நோக்கி வரப்பண்ணுவள்.

இப்படி உபதேசத்தாலே சேதனைத் திருத்தினதை எங்கே காணலாம்? என்றால், பெருமானைப் பிரிந்து அசோகவந்தத்தில் சிறையிருந்தபோது தன்னைக் கிட்டிக் கண்டபடி பிதற்றின பாபம் நிறைந்தவனாய் வழிகெடநடந்து திரிகிற இராவணனைக் குறித்து, அவனின் பெருமாளால் தலையறுப்புண்ணும் நிலைக்கு இரங்கி “நீ பெருமானை ஆஸ்ரயித்து வாழ்ந்துபோகக் கடவாயாக” என உபதேசித்தாள். எங்ஙனே? என்றால் –

“மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்த₂நம் பரீபஸ்தா
வத₄ஞ்சாநிச்ச₂தா கோ₄ரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப₄:||
தேந மைதரீ ப₄வது தே யதி₃ ஜீவிதுமிச்ச₂ஸி||”

என்று ஸீதாப்பிராட்டி ராவணனுக்கு உபதேசித்த ஸ்லோகத்தால் அறியலாம்.

இந்த ஸ்லோகத்திற்குப் பொருள் கொள்ளும்போது, இந்த ஸ்லோகத்தை நான்கு வாக்யங்களாக-சொல் தொடர்களாகப் பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும். “த்வயா ராமோ மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்” என்பது முதல் வாக்யம். இதற்குப் பொருள் – “உன்னால் இராமன் நண்பனாகச் செய்துகொள்ளுகைக்குத் தகுந்தவன். அதாவது – பெருமானோடு உறவு பண்ணுகைதான் உனக்குத் தக்கது” என்று. இத்தால் “உனக்கு, ஓர் பயனையும் கருதாமலே, வகுத்த சேஷியாய் – தக்க தலைவராய் குணங்கள் நிறைந்த பெருமானோடே உறவு-நட்பு கொள்ளுகை சிறந்தது” எனத்தேறுகிறது. ஆனால் இந்த வார்த்தை ஸத்த்வகுணங்கொண்டவர்களுக்கு ரஸிக்குமேயொழிய ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் கொண்ட இராவணனுக்கு ரஸிக்காது என்று கொண்டு பிராட்டி “அப்படி பெருமானுடன் உறவு கொள்ளமாட்டாயாகில் இதற்காகவாவது நீ பெருமானைப் பற்றவேணும்” என்று இரண்டாம் வாக்யத்தால் – சொல்தொடரால், அருளிச்செய்கிறாள். இரண்டாம் சொல் தொடர் – “ஸ்த₂நம் பரீபஸ்தா த்வயா ராம: மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்” என்பது. இதுக்கு அர்த்தம் – “ரஜோகுண தமோகுணங்களையே தன்மையாகக் கொண்டிருப்பவனாய், அதலை பிறரைத் துன்புறுத்துவதிலேயே ஊன்றியிருக்கும் உனக்கு, ஓரிடத்தில் நிலைத்துநின்றுதானே பிறரைத் துன்புறுத்தவேணும்; அப்படி நிற்க ஓரிடம் வேண்டியிருக்கும் உன்னால், பெருமாள் உறவாகக்கொள்ளத் தக்கவர்” என்பது. அதாவது – “வழியடிப்பார்க்கும்- வழிப்பறிசெய்வார்க்கும், தரையில் கால்பாவி நின்று தானே வழிப்பறிசெய்யவேணும்; அப்படிநிற்க உனக்கு ஓர் இருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் நீ பெருமானைத்தான் பற்றவேணும். ஏனெனில், மலைகளுடனும் வனங்களுடனும் காடுகளுடனும் கூடின இப்பூமிப் பரப்படங்கலும் இக்ஷவாகு வம்ஸத்தவர்களதாகையாலே நான்கு திக்கிலும் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் நின்று பிறரைத் துன்புறுத்தும் உனக்கு, அந்த இடமும் இக்ஷவாகு வம்ஸத்தில் பிறந்த பெருமானுடையதேயாய், அவரதல்லாததோரிடம் கிடையாதாகையாலே அந்த இடத்தைப்பெற அவரையே நீ பற்றவேணும்” என்று கருத்து. (தொடரும்)

கைகேசியின் மனமாற்றம் (ஸ்ரீ.உ.வே.பக்ஷிராஜ்யங்கார்ஸ்வாமி)

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

தசரதன் உயிர் நீத்தபோது தேவிமார் புலம்பியதாகக் கூறுமிடத்து, “ஆழிவேந்தன் பெருந்தேவி அன்ன பன்னி அழுது அரற்றத் தோழி அன்ன சுமித்திரையும் துளங்கி ஏங்கி உயிர் சோர” என்றும், “கோதில் குணத்துக் கோசலையும் இளைய மாதும் குழைத்து ஏங்க” என்றும், அழுத தேவியரை வசிஷ்டன் தேற்றுவதாகக் கூறுமிடத்து “அரிவைமார்கள் இருவரையும் தா இல் கோயில் தலை இருத்தி” என்றும் கவிஞர் கோசலையையும், சுமித்திரையையும் குறித்துக் காட்டி கைகேசியை விடுத்து ஒழிக்கின்றார். அவ்வாறு மற்றத் தேவிமார் இருவரோடும் உணர்ச்சி ஒற்றுமை இல்லாத கைகேசியை விடுத்துக்கூறும் முறையைக் கையாளும் கவி இங்கு அவ்வாறின்றி அவர்களோடு கைகேசியையும் ஒன்றாக வைத்தே கூறுவானேன்? கைகேசியின் நேர்மையான மனம் விதியின் வலிமையால் ஒரு பொழுது சற்று வளைவுற்றது. அக்கோணல் பின்னால் நிமிர்ந்தது என்பதே கம்பரது கொள்கையாயிருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் கைகேசியையும் “ஓய்வில் அன்பினார்” என்று அவர் கூறவேண்டியதில்லை. கைகேசியின் மனசிலே தோன்றிய கூனியின் கோணல் எப்போது நிமிர்ந்தது என்று பார்ப்போம்.

ராமன் கானகம் சென்றதும், தசரதன் உயிர் துறந்ததும் தன் சூழ்ச்சியின் விளைவுகளே என்று கைகேசி பரதனிடம் சொல்லவும் அவன் அவளைப் பலவாறாகப் பழித்து, கடைசியாக “நான் ராஜ்யம் ஆளவேண்டும் என்ற ஆசையல்லவா உன்னை இவ்வளவும் செய்யத்தூண்டியது. அந்த எண்ணம் சிதைய உன் பாழ்த்த வயிற்றில் நான் கருவாய் இருந்த பாவம் தீர, என் அண்ணன் மேற்கொண்ட தவத்தை நானும் மேற்கொள்கிறேன்” என்று சபதம் செய்கிறான். கைகேசி மனம் சலிக்கவில்லை. “சிறுபிள்ளை திடீரென்று நடந்த வரலாறுகளைக் கேட்டதும் மனம் பதற்றமடைந்திருக்கிறது. தன்னடைவிலே சாந்தமுறும். ராஜ்யம் அரசனில்லாதிருக்க வசிஷ்டன் உடன்படான். வேண்டா வெறுப்பாக வேனும் பரதன் முடிசூடியே தீருவான்” என்று அவள் மனம் கனவு காண்கிறது. தன்மகன் நிவந்த ஆசனத்திருப்பக்கண்டு களிக்கவேண்டும் என்று அவள் கொண்ட ஆசை, ராமன்பால் உள்ள கருணையை விரட்டி அவள் மனசை முற்றிலும் வியாபித்த ஆசை, பரதன் செய்த சபதத்தோடு அழியாததாய் பகற்கனவொன்றை இழையாகப் பற்றிக்கொண்டு நிற்கிறது.

சக்கரவர்த்தி கிரியைகள் முடிவடைந்துவிட்டன. கைகேசி தன் அந்தப்புரத்திலே இருக்கிறாள். வள்ளுவன் “பரதன் ராமனை மீண்டும் கொணரக் கானகம் செல்கிறான். “யாவரும் எழுக” என்று தெருவிலே முரசறைகிறான். அயோத்தி மக்கள் மனம் பூரிக்கின்றனர். சேனைகளும் எழுகின்றன. களிப்பு மிகுதியால் வெளியே கடல் முழக்கம் போன்று ஆரவாரம் எழுகிறது. வள்ளுவன் மொழியும் ஸ்ரீஸைலேசுத்யாபாதம்- ஆகஸ்ட் 2010

மக்கள் ஆரவாரமும் கைகேசியின் மனக்கோட்டையிலே இடிபோல் விழுகின்றன. அவள் ஆசைபற்றி நின்ற இழை அற்றுப்போகின்றது. அவன் மனசில் அன்புக்கு இடமின்றித் தடையாய் நின்ற அந்த ஆசை அணை உடைந்து சிதறுகிறது. புண்ணியமூர்த்தியாகிய பரதனுடைய மகத்தான த்யாக ஒளி மாயையால் இருண்ட அவள் மனசிலே ஒளி வீசுகின்றது. அத்தீவ்ய தேஜஸ்ஸின் முன்னே மாயை இருள் ஓட்டமெடுக்கின்றது. அவள் மனம் முன்னைய தூய்மை நிலையைப் பெறுகின்றது. அவள் மனசிலே இடம் பெறாமல் தவித்து நின்ற இரக்கமும் ராமன்பால் அன்பும் பெருக்கெடுக்கின்றன. நீண்டகால அவ்வன்பு தூண்டு கோலாக அவனுக்கு தன்னால் நேர்ந்த கேட்டிற்கு மனத்துயரும் கழிவிரக்கமும் அவள் மனத்திலே பாய்ந்து பெருகுகின்றன.

இவ்வாறு கைகேசியின் மனம் முன்னைய நிலைமையை அடைந்தது என்னும் உண்மையை

“எழுந்தது பெரும்படை, ஏழு வேலையும்
மொழிந்த பேருழியின் முழங்கி முந்தெழ
அழிந்தது கேகயன் மடந்தை ஆசை; போய்க்
கழிந்தது துயர், நெடுங் காதல் தூண்டவே”

என்ற பாடலால் கூறினார். இப்பாடலின் கடைசிவரியில் வரும் ‘கழிந்தது’ என்ற சொல் ‘கழி’ என்று மிகை பொருள் கொண்ட உரிச்சொல்லடியாக வரும் வினைச்சொல் நீங்கிற்று என்ற பொருளில் அல்ல.

இதனாலேயே அவளும் ராமனை அழைக்கச் செல்வாரோடு உடன் செல்கிறாள். ராமனைக் கண்டு கதறுகிறாள். கம்பரும் அவளை “ஓய்வில் அன்பினார்” என்று கோசலை, சுமித்திரையோடு ஒன்றாக வைத்துக் கூறுகிறார். ராமன் வனவாசம் முடிந்து திரும்பவருகிறான் என்ற செய்தி கேட்டுக் களிக்கும் பரதன் “வஞ்சனை இயற்றிய மாயக்கைகயார், துஞ்சுவர் இனி எனத் தோளைக் கொட்டும்” தன் தாய் செய்த தீமையை இவ்வளவு காலமும் உன்னிக்கொண்டே இருக்கும் பரதன். அவள் தன் செயலுக்கு வருந்துகிறாள் என்பது சற்றுவது தெரிந்திருந்தாலொழிய ராமனை அழைக்கச் செல்லும் புனிதமான பிரயாணத்தில் அவளை உடன்வர அநுமதித்திருக்கவே முடியாது.

தேவர் மாயையால் தன்மகன் ராஜ்யமாளவேண்டும் என்ற ஆசை தோன்ற, அதன் வலியால் வளைந்த அவள் நேர்மை பரதன் ராமனை அழைக்க புறப்படு மட்டும் வளைவுற்று, அவன் புறப்படலும் அவன் த்யாக ஒளியில் மாயை இருள்மறைய, அதன் விளைவால் தோன்றித் தன்னை நெளிவித்த ஆசை அற்றுப்போதலும், முன்னைய நிலைமையை அடைந்து நிமிர்கிறது. கைகேசியின் மனம் மறுபடி மாறுகிறது. முன்னால் விளைந்த மாறுதல் கொடுமைச் சூழலில் அவளை அழுத்தியது. இப்போது கரையேற்றி அன்பு நெறியில் செலுத்துகிறது. கைகேசி ராமனுடைய மனசிலே பெற்றிருந்த தெய்வஸ்தானத்துக்குத் தகுதி பெறுகிறாள்.

இதில் ஸௌகுமார்யத்தை பேசுகிறார். ஸேவார்த்திகள் சிறிது நேரம் கண்ணால் உறைக்கப்பார்த்தாலும் பெருமானது திருமேனி கன்றிச் சிவந்துவிடுகிறது. அவ்வளவு மென்மையானது அவன் திருமேனி. பக்தர்கள் தன்னைக் கண்ணால் பார்ப்பதையும் கூட ஸாஹஸகார்யங்களிலே கணக்கிடச்செய்வதும் “புஷ்பஹாஸ:” (பூப்போல ஸுகுமாரமான திருமேனியை உடையவன்) என்ற திருநாமத்தை எம்பெருமானுக்குச் சூட்டுவதுமான பெருமானது ஸௌகுமார்யம் நம் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட விஷயமாகும். விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “புஷ்பஹாஸ:” என்பது ஒரு திருநாமம். (88)

89. ஏகைகஸ்மிந்பரமவயவேநந்தஸௌந்த்யம்₃நம்
ஸர்வம் த்₃ரக்ஷயே கத₂மிதி முத₄ மாமத₂ மந்த₃சக்ஷு:।
த்வாம் ஸௌப்₄ராத்ர வ்யதிகரகரம் ரங்குராஜாங்க₃காநாம்
தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஸ்வபாரீணவ்ருத்தி:॥

விளக்கவுரை: அழகில் இருவகையுண்டு. அவயவ அழகு, ஸமுதாய சோபை என்று. அதில் அவயவ அழகு ஸௌந்தர்யம் எனப்படும். ஸமுதாய சோபை லாவண்யம் எனப்படும் (நீரோட்டம் என்றும் கூறுவர்). இவ்விரண்டையும் சேரப்பேசுகிறார். இதில் தனது கண்ணை விளித்துப் பேசுகிறார் ‘ஏ கண்ணே! “தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்; தொடு கழற்கமல மன்னதாள் கண்டார் தாளே கண்டார்” என்கிறபடியே ஒவ்வொரு அவயவமும் தனது எல்லையற்ற அழகிலே மூழ்கடிக்கிறதே! நான் எப்படி எல்லா அவயவங்களையும் கண்டு அநுபவிக்கப்போகிறேன் என்று வீணாக ஸந்தேஹப்படாதே. இப்பெருமானது “லாவண்யம்” என்ற ஒன்று உண்டு. அது பகவானது எல்லா உறுப்புக்களையும் சேர்த்து தொடுத்துக் கட்டும் கயிறு போன்றளது. அந்த ஸமுதாய சோபையானது உன்னை எல்லா அவயவங்களையும் அநுபவிக்கப் பண்ணிவிடும். இதனை அறியாமல் ஏன் மூடத்தனமாக வருந்துகிறாய்’ என்கிறார். திருப்பாணாழ்வார் தமது எட்டுப் பாசுரங்களினால் அவயவ அழகை அநுபவித்தார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் “முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டதென் நெஞ்சினையே” என்று ஸமுதாய சோபையை வருணித்துள்ளார். (89)

90. வபுர்மந்த₃ரஸ்ய ப்ரத₂மகுஸுமோல்லாஸஸமய:
க்ஷமாலக்ஷமீ ப்₄ருங்கீ₃ ஸகலகரணோந்மாத₃நமது₄।

விகாஸஸ்ஸௌந்தர்யஸ்ரஜி ரஸிகதாஸீது₄சுலக:

யுவத்வம் ரங்கே₃ந்தே₃ா: ஸுரப₄யதி நித்யம் ஸுப₃க₃தாம்||

விளக்கவுரை: பெரியபெருமாளுடைய யௌவநாவஸ்தையை வருணிக்கிறார். புராணபுருஷராயிற்றே ஸௌந்தர்ய லாவண்யங்கள் மறைந்திருக்குமே , கிழத்தனமே வந்திருக்குமே என்று ஐயுறுமவர்களுக்கு விடையளிக்கிறார். பெருமாளது திருமேனி கற்பகதரு முதல் முதலாகப் பூக்கும் பருவம் போல் யௌவநம் வந்து தலைக்காட்டும் நிலையில் உள்ளது. முதல் முதலாகப் பூத்த கற்பகதருப் போன்ற எம்பெருமானிடத்துள்ள யௌவநம், பூமிதேவி ஸ்ரீதேவி ஆகிய வண்டுகளது எல்லா இந்த்ரியங்களையும் பிச்சேற்றவல்ல தேன் போன்றுள்ளது. அழகு என்கிற பூமாலையிலே உள்ள மலர்களின் மலர்ச்சியைப் போலும் உளது யௌவநம். ராஸிக்யம் என்ற மதுவைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டதாக உள்ளது பெருமானது நித்ய யௌவநம். இதனால் ஸௌபாக்யத்தைப் பரிமளிக்கச்செய்கிறது.(90)

91. கிரீட சூட₃ ரத்ந ராஜிராதி₄ராஜ்ய ஜல்பிகா||

முகே₂ந்து₃காந்திருந்முக₂ம் தரங்கி₃தேவ ரங்கி₃ண:||

விளக்கவுரை: மேலே நாக்குஸ்லோகங்களாலும், பெரியபெருமானைத் திருமுடி தொங்கி திருவடி அளவும் உள்ள அழகை வருணிக்கிறார். “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்ற நம்மாழ்வாரது பாசுரக்கருத்தையொட்டியதாகும் இது. ஸ்ரீரங்கநாதரது அனைத்துலகுக்கும் அரசனும் தன்மையை உணர்த்தும் கிரீடத்திலும் அதன் கீழுள்ள நெற்றிப் பட்டையிலும் பதிக்கப்பெற்றுள்ள ரத்நங்களின் ஒளியையும் பார்தோமானால் திருமுகமாகிய சந்திரனின் ஒளிக்கத்தைகள் தான் மேல் முகமாக எழுந்து முடிசோதியாய் விளங்குகிறதோ என்னலாம்படி உள்ளது.(91)

92. ஸிக₂ாரத்நோத்₃தீ₃ப்ரம் தி₃ஸிதி₃ஸி ச மாணிக்ய மகரீ

லஸச்ச்₂ருங்க₃ம் ரங்க₃ப்ரபு₄மணிகிரீடம் மநுமஹே||

ஸமுத்துங்க₃ஸ்பீ₂தம் சித₃சித₃தி₄ராஜஸ்ரிய இவ

ப்ரியாகிரீட₃ம் சூட₃ாமணிமபி நிதம்₃ப்₃ம் தமபி₄த:||

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-5

காரப்பங்காடு ந்யாயவேதாந்தவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

தர்க்கத்திலே அநுகூமம் என்று ஒரு க்ரமம் உள்ளது. இதைப்பற்றி பலரும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் நமக்கு தர்ஸந ஸாஸ்த்ரத்தில் காட்டிக்கொடுத்த க்ரமம் இதுவேயாகும். அதாவது, எந்த விஷயத்தை ப்ரமாணங்களுடனும் அதற்குத் தகுந்த ந்யாயங்களுடனும் விவரித்துச்சொல்லவேண்டுமோ, அந்த விஷயத்தை முதலிலேயே காட்டிவிடுவர் எம்பெருமானார். இதுதான் நிஸ்சயமான விஷயம் என்று காட்டிவிட்டு, பிறகு இந்த நிஸ்சயத்தை எந்த க்ரமத்தில் ப்ரமாண யுக்திகளைக் கொண்டு ஸ்தாபிக்க வேண்டுமோ அந்த க்ரமத்தில் ஸ்தாபிப்பார். இரண்டு ஸ்தம்பங்களுக்கிடையில் ஒரு கயிற்றையோ அல்லது கம்பத்தையோ கட்டிவிடுவது; பிறகு அதில் தோரணங்களை - பூ மாலைகளை ஒவ்வொன்றாக தொங்கவிட்டுக்கொண்டே வருவது என்பதைப் போன்ற க்ரமமாகும் இது. கயிற்றைக்கட்டிவிட்டால் பிறகு அதில் நாம் எவ்வளவு தோரணங்களையும் கட்டிக்கொண்டே வரலாம். இப்படிப் பூமாலைகளைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு வருவதை எப்போது வேண்டுமானாலும் நிறுத்திக்கொண்டு விடலாம். அதனால் பாதகமில்லை. இதைப்போன்று எந்த விஷயத்தை நிஸ்சயித்துச் சொல்லவேண்டுமோ அதை முன்கூட்டியே காட்டிவிடவேண்டும். பிறகு இப்படித் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயத்துக்கு ஆதாரமாக எவ்வளவு ப்ரமாணங்களையும் யுக்திகளையும் காட்டவேண்டுமோ அவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டு வரலாம். ஆக முக்யமான விஷயத்தை ஆரம்பத்திலேயே காட்டிவிடவேண்டும். அதற்குண்டான காரணங்களைப் பின்பு காட்டவேண்டும். 'தேவதத்தன் இன்று பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை - உடல் நிலை சரியாக இல்லாத காரணத்தினால்' என்று சொல்வதைப் போன்றது இது. இதுதான் எம்பெருமானார் காட்டிக்கொடுத்த க்ரமம். இந்த க்ரமத்தை அப்படியே காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்த பரம்பரைதான் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி வந்த - நம் காரப்பங்காடுஸ்வாமி ஆஸ்ரயித்த - பரம்பரையாகும். மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியுடைய ஸீஷ்யர்கள் குன்றபாக்கம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, மாமண்டூர் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி, சித்தாத்தங்காடு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, புளியக்குடி ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி முதலானோர். புளியக்குடி என்பது காரப்பங்காடு பஞ்சக்ராமங்களில் ஒன்றாகும். புளியக்குடி ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி ஆஸ்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு புளியக்குடி ஜீயர் என்று ப்ரஸித்தி பெற்று விளங்கினார். அடியேன் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி அவரிடமிருந்து மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியுடைய வேதாந்த பரம்பரை ஸ்ரீ உ.வே.காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி, ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு தேசிக வரதாசார்யஸ்வாமி மூலமாக நம் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியை வந்தடைந்தது. இதைப்போன்று ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி வழிவந்த விலக்ஷணமான மற்றொரு பரம்பரையும் (மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியுடைய தர்க்க பரம்பரை) உண்டு. திருநாராயணபுரம் தொடர்சார்ய ஸ்வாமியுடைய ஸீஷ்யர் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி. மைசூர் அநந்தாழ்வான்

ஸ்வாமியுடைய வேதாந்தவாதாவளி முதலான க்ரந்தங்களை ஆராய்ந்து பல க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி. இவருடைய ஸிஷ்யர்களுள் ஒருவர் ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஆசிரி பெரிய ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி. இவரிடம் மைசூர் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ந்யாயபாஸ்கரம் என்னும் க்ரந்தத்தை அதிகரித்தவர் நம் காரப்பங்காடுஸ்வாமி. இப்படியாக மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியுடைய தர்க்க பரம்பரையும் நம் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது. ந்யாய பாஸ்கரம் என்பது மிகவும் கடினமான க்ரந்தம் என்று சிலர் சொல்வார்கள். ஆனால் அது கடினமான க்ரந்தமே அன்று. தர்க்கத்தினுடைய போக்கைச் சிறிது தெரிந்து கொண்டால், ந்யாய பாஸ்கரம் மிகவும் ஸுலபமான க்ரந்தம் என்பதை நாம் உணரலாம். அடியேன் (அரையர் ஸ்வாமி) நம் ஸ்வாமியிடம் காலக்ஷேபம் பண்ணும் காலத்தில், ஒரு Scholarship நிமித்தமாக மைலாப்பூர் ஸம்ஸ்க்ருத கல்லூரியில் மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்தையும் பயின்றுவந்தேன். தினமும் ஸ்வாமியுடைய காலக்ஷேபத்தில் அந்வயித்த பிறகு அங்கு சென்று வந்தேன். மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரபாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக தர்க்கமும் ஒரு பாடமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. அடியேன் ஏற்கனவே ந்யாய ஸாஸ்த்ரத்தை அதிகரித்திருந்தேன் என்பதால் அதற்குப்பதிலாக அடியேனுடைய ஆசிரியர் S R க்ருஷ்ணமூர்த்தி ஸாஸ்த்ரி என்பவர் அடியேனுக்கு ந்யாய பாஸ்கரத்தையும், வேதபாஷ்யத்தையும் போதிப்பதற்கு முன் வந்தார். விஸிஷ்டா த்வைதிகளுடைய க்ரந்தமான ந்யாய பாஸ்கரத்தை அத்வைதியான நீங்கள் எனக்கு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு முன் வருவது ஏன்? என்று அவரை அடியேன் கேட்டேன். அதற்கு, “அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றித் தெளிவாகச் சொல்வதற்கு எங்களுக்கு இந்த க்ரந்தத்தை விட்டுவிட்டால் வேறுவழி கிடையாது. ஆதிஸங்கரருடைய காலத்திலிருந்து இந்த க்ரந்தம் தோன்றிய காலம் வரையிலும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை எப்படி எடுத்துச்சொல்வது என்பது எங்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்தது. அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை எப்படி எடுத்துச் சொல்வது என்பதற்கு எங்களுக்கு ந்யாய பாஸ்கரம் என்னும் இந்த க்ரந்தத்தின் மூலம் வழிகளைக் காட்டிக்கொடுத்தவர் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி. இந்த க்ரந்தத்தைப் படித்தவன் தான் வித்வான், படிக்காதவன் வித்வான் அல்லன் என்பது எங்கள் கொள்கை” என்று அவர் பதில் சொன்னார். இந்த க்ரந்தத்தில் அத்வைதிகள் செய்யும் வாதங்களை நன்கு காட்டிக்கொடுத்து, இவற்றுக்கு விஸிஷ்டா த்வைதிகளான நாம் ஸித்தாந்தத்தில் எப்படி பதில் சொல்லவேண்டும் என்பதை மிக அழகாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்திருக்கிறார் மைசூர் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமி. இப்படிப்பட்டவருடைய உபதேச பரம்பரையில் வந்தவர் என்பது நம் காரப்பங்காடு ஸ்வாமிக்குண்டான மிகப்பெரிய வைபவமாகும். சிறு வயதிலேயே மிகப்பெரிய வித்வானாக உருவானவர் மைசூர் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமி. இவருக்கு ‘பண்டித மண்டலி ஸார்வபெளமர்’ என்று பட்டம் கொடுத்திருந்தார் மஹாராஜா. இவருக்கு இருபத்தோரு திருநக்ஷத்ரங்களே ஆகி இருந்த போது இவர் பரகால மடத்தின் ஆஸ்தான வித்வானாக நியமிக்கப்பட்டார் என்பார். இவர் மொத்தம் நாற்பது திருநக்ஷத்ரங்களே எழுந்தருளி

யிருந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய காலத்தில் பரகால மடம் மிகவும் ப்ரஸித்தி வாய்ந்த மடமாக இருந்தது. பரகால ஜீயர் ஸ்வாமி ராஜகுருவாக எழுந்தருளியிருந்தபடியால் அனைவரும் பரகால ஜீயரிடத்தில் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தனர். பரகாலஜீயர் ஸ்வாமி காஷ்மீர் முதல் கந்யாகுமரி வரை திக்விஜயம் மேற்கொண்டு எல்லா அத்வைத வித்வான்களையும் ஜயித்துக்கொண்டுவந்தார். பூனாவிலே அவருக்கு எதிராக எல்லா அத்வைத வித்வான்களும் திரண்டுவந்தனர். அவர்களிலே மோஹந சாஸ்தரி என்னும் ஒரு ப்ரஸித்த அத்வைத வித்வானை ஜயிக்கவேண்டியிருந்தது. அப்போது மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி அங்கு எழுந்தருளி அந்த அத்வைதியை வாதப்போரில் வென்று இதைப்பற்றி ‘மோஹந சாஸ்தரி பராஜயம்’ என்னும் க்ரந்தமும் ஸாதித்தார்.

ராஜாராம்மோஹன்ராய் முதலானவர்கள் விதவைகள் மறுமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று நிர்ஸயம் பண்ணிக்கொண்டு இதற்கேற்ப ஒரு தர்ம சாஸ்தரத்தையும் ஆரம்பித்தார்கள். இதைக்கண்டநம் செய்ய அவர்ஸ்யம் ஏற்பட்டதால் மைசூர் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமி காசிக்கு எழுந்தருளி அங்கு தர்மசாஸ்தரங்கள் அறிந்த வித்வான்கள் கூடின சபையில் வைதிகர்களுக்கு – அதாவது ப்ராஹ்மண, ஷுத்ரிய, வைர்ஸ்யர்களுக்கு – விதவா விவாஹம் கூடாது என்றும் மற்றவர்கள் செய்து கொண்டால் பரவாயில்லை என்றும் நிலைநாட்டினார். இதைப்பற்றி ‘ஆசாரலோசநம்’ என்னும் ஓர் க்ரந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி பாரததேசம் எங்கும் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியுடைய ப்ரபாவம் பரவியிருந்தது. தர்க்கம், வ்யாகரணம், மீமாம்ஸை, வேதாந்தம், அலங்கார சாஸ்த்ரம் போன்ற துறைகளில் மைசூர் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமி பல க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். அவை அனைத்தும் சென்னையில் உள்ள Government Oriental manuscript library இல் manuscriptsகளாக சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அடியேன் (அரையர் ஸ்வாமி) 1965 முதல் 1968 வரை சென்னையில் இருந்த காலத்தில் Government Oriental manuscript libraryக்கு அவ்வப்பொழுது சென்று அவற்றைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்ஸ்யம் வெளியிடப்படவேண்டிய இந்த க்ரந்தங்களை வெளியிட யாராவது முன்வரவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொள்கிறேன்.

தர்க்கம் என்பது கடினமன்று. ஒரு சிறுவனிடம் ஒரு சிறிய பாத்திரம் ஒரு பெரிய பாத்திரம் இரண்டையும் கொடுத்து, பெரியபாத்திரத்தை சிறியபாத்திரத்துக்குள் போட வேண்டும் என்று சொன்னால் அவன் சிறிய பாத்திரத்துக்குள் பெரியபாத்திரத்தை எப்படிப் போடுவது என்று திண்டாடுவன். ஆனால் சிறிது புத்திசாலியாய் இருக்கும் ஒருவன், “சிறியபாத்திரத்துக்குள் பெரியபாத்திரத்தைப் போட முடியாது; ஆனால் பெரிய பாத்திரத்துக்குள் சிறிய பாத்திரத்தை போட்டுவிடலாம்” என்று சொல்லி அப்படியே செய்தும் விடுவன். இதைப்போன்றது தான் தர்க்கமும். திருநாராயணபுரத்திலே மஹாவித்வான் திருமலை அநந்தான்பிள்ளை எம்பெருமானார் என்று திருநாமம் கொண்ட ஒரு பெரியவர் எழுந்தருளியிருந்தார். ஸ்ரீ.உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஒருவிதத்தில் அவர் பெரிய தகப்பனாராவார். அவர், ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

“இங்கிருப்பதை அந்தப் பக்கம் போட்டு விடு; அங்கிருப்பதை இந்தப்பக்கம் போட்டு விடு; ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸுலபமாகப் புரிந்துவிடும்” என்பர். ஸ்ரீபாஷ்யம் மிகவும் ஸுலபமான க்ரந்தம். பாணருடைய காதம்பரி போன்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் எழுதிக்கொண்டே போவர். அவர் கடைசியாக எழுதியுள்ளதை முதலிலே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிக்கடைசியிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டே வந்தால் அர்த்தங்கள் மிகவும் ஸுலபமாக விளங்கிவிடும். மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி இந்த க்ரமத்தைத் தாம் நமக்குக் காட்டியருளி இருக்கிறார். அவர் காலத்தில் அவர்தான் இந்த க்ரமத்தைப் பின்பற்றி நம்முடைய தர்ஸந ஸாஸ்த்ர (ஸித்தாந்த ஸ்தாபந) க்ரந்தமான ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து விஷயங்களை அழகாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துச் சொன்னவர் என்பதால் மிகவும் பெருமை பெற்று விளங்கினார். இவை அனைத்துக்கும் காரணமாக அவர் தம்முடைய ஆசார்யரான ஸ்ரீராகவாசார்ய ஸ்வாமியையே குறிப்பிடுகிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு நிருக்தி என்ற ஒரு க்ரந்தம் அருளிச்செய்திருப்பவருடைய பரம்பரையில் வந்தவர் இந்த ராகவாசார்யஸ்வாமி. மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி அருளிச்செய்துள்ள க்ரந்தங்களில் அநேகம் பூர்ணமாக முடிவு பெறவில்லை. ஏதோ அந்த அந்த ஸமங்களிலே எழுதிவிடுவாரே தவிர, எந்த க்ரந்தமும் பூர்த்தியடையவில்லை. ‘யாவத் ஸம்பாதித:; அந்யத்ர விஸ்தர:’ எவ்வளவு முடிந்ததோ அவ்வளவு எழுதியுள்ளேன்; இதற்கு மேல் மற்ற இடங்களில் கண்டு கொள்வது – என்று சொல்லிமுடித்து விடுவர். எந்த விஷயத்தையும் சர்ச்சை பண்ணி, ‘இப்படித்தான் சொல்லவேண்டும்; இதுதான் என்னுடைய தீர்மானம்’ என்று அருளிச்செய்யமாட்டார். தம்முடைய அபிப்பிராயம் என்று எதையும் காட்டாமல், இவர்கள் இப்படிச் சொல்கிறார்கள், அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்று மட்டும் காட்டிவிடுவர். பூர்வபக்ஷத்தைக் கண்டிக்க வேண்டிய ஸமயங்களிலும் அவற்றை நேரிடையாகக் கண்டிக்காமல், அவற்றைக் கண்டிக்க எவ்வளவு யுக்திகளைக் காட்டவேண்டுமோ அவற்றைக் காட்டிவிடுவதோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொண்டுவிடுவர். இதுதான் மைசூர் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமியுடைய பெருமை. நம் கார்ப்பங்காடு ஸ்வாமியும் இந்த வழியையே பின்பற்றியவர் ஆவார். ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லும் காலத்திலும், ‘இது தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயம்; இது தேஸிகனுடைய பக்ஷம்; அவரவர்கள் யதா ஸம்ப்ரதாயம் பார்த்துக் கொள்வது என்று மட்டும்தான் சொல்வரே தவிர, தம்முடைய அபிப்பிராயமாக ‘இது சரி, இது தவறு, இதைக் கண்டநம் செய்ய வேண்டும்’ என்று எந்த மஹாசார்யருடைய பக்ஷத்தையும் கண்டிக்கமாட்டார் நம் ஸ்வாமி.

ந்யாய ஸாஸ்த்ரம் ப்ராசீந ந்யாய ஸாஸ்த்ரம் என்றும், நவீந ந்யாய ஸாஸ்த்ரம் என்றும் இருவகைப்படும். கங்கேஸோபாத்யாயர் என்பவர் நவீந ந்யாய ஸாஸ்த்ரத்தை ஆரம்பித்தவர். அதை ரகுநாத ஸிரோமணி என்பவர்தான் வளர்த்தார். இவர் ஒரு ஊருக்கு வருகிறார் என்றால் அந்த ஊரிலுள்ள வித்வான்கள் அனைவரும் மற்றொரு ஊருக்குச் சென்று விடுவார்கள். அவருக்கு எதிராக எந்த வித்வானும் வந்து வாதம் புரியமுடியாது. இப்படிப்பட்ட வைபவம் பொருந்திய இவர் எழுதிய சதுர்தஸ லக்ஷணீ என்னும்

க்ரந்தத்தை நித்யமும் பாராயணம் செய்து வந்தவர் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி. இந்த க்ரந்தத்தில் பல யுக்திகளை ரகுநாத ஸிரோமணி காட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார். இந்த தர்க்கங்கள் – யுக்திகள் எல்லாவற்றுக்குமே மூலபூதமான க்ரந்தம் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீபாஷ்யம் தான். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தர்க்கத்திலே பல வழிகளைக் காட்டியருளியிருக்கிறார். இந்த வழிகள் நவீந ந்யாய ஸாஸ்த்ரத்துக்கு அடிப்படையானவையாகும். நிம்பார்க்க மதம், சைதந்ய ஸம்ப்ரதாயம், வல்லபாசார்ய மதம், ஸ்வாமி நாராயண ஸம்ப்ரதாயம் என்று எவ்வளவு வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் பயன் கொள்ளும்படி ந்யாயங்களைக் காட்டியருளி இருக்கிறார் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார். இது ஸாஸ்த்ர ரீதியாக நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருக்கு அமைந்ததொரு வைபவமாகும். ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே ஸ்வாமி எங்கெல்லாம் தர்க்கங்களை வைத்திருக்கிறாரோ, அவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றை நாம் எப்படி உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் காட்டியிருப்பவர்கள் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யரும், வேதாந்த தேஸிகனும், மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியும் ஆவார்கள். தொட்டாசார்ய ஸ்வாமியும் தேஸிகன் அருளிச்செய்துள்ள ஸததூஷணி என்னும் க்ரந்தத்துக்குத் தாம் அருளிச்செய்திருக்கும் சண்டமாருதம் என்னும் வ்யாக்யாநத்தில் பல தர்க்கங்களை காட்டியருளியிருக்கிறார். ஸ்ருதப்ரகாஸிகைக்கு தூலிகா என்றதொரு வ்யாக்யாநம் சண்டமாருதம் தொட்டாசார்யருடைய பிதாமஹரான வாதூல ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கிறார். இந்த தூலிகா க்ரந்தத்திலும் பல யுக்திகள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றையும் எடுத்து மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி தம்முடைய வாதாவளி க்ரந்தத்தில் காட்டியருளியிருக்கிறார். இப்படியாக மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி அருளிச்செய்துள்ள க்ரந்தங்களுக்கு மூலபூதமாய், பல பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த க்ரந்தங்கள் அனைத்தையும் உட்கொண்டு உருவான உபதேஸ பரம்பரைதான் நம் கார்ப்பங்காடு ஸ்வாமி ஆஸ்ரயித்த (ஸ்ரீபாஷ்ய) குருபரம்பரையாகும். இந்த க்ரந்தங்களில் மிகவும் ஈடுபட்டு, இவர் வழிவந்து அடியோங்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்தை உபகரித்தார் நம் கார்ப்பங்காடு ஸ்வாமி. ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அதிகரிப்பதற்கு சிறிதளவாவது தர்க்க ஸாஸ்த்ரத்தைக் கற்ற வேண்டியது அவசியம் என்பர் கார்ப்பங்காடுஸ்வாமி. தர்க்கம் சிறிதுகூடத் தெரியாதவர்கள் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபத்தில் அந்வயிப்பதை விரும்பமாட்டார் ஸ்வாமி. ஸ்வாமி ஆஸ்ரயித்த குருபரம்பரைக்கு அவிச்சிந்நமாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக் கட்டிக்காத்து வந்துள்ள பரம்பரை என்னும் ஒரு விஸேஷமுண்டு என்பதால் இந்த குருபரம்பரையைப் பற்றி சில விஷயங்களை விண்ணப்பித்தேன். கார்ப்பங்காடு ஸ்வாமி மிகவும் வலியுறுத்திச் சொல்லும் மற்றொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதாவது, ஸூத்த ஸம்ப்ரதாய ஆசார்யஸிஷ்யஉபதேஸபரம்பரையில் அந்வயித்து ஸாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை அதிகரிக்கவேண்டும் என்றும், இந்த க்ரமத்தில் க்ரந்தங்களை அதிகரித்தவனுக்கே மற்றவர்களுக்கு காலக்ஷேபம் ஸாதிக்க அதிகாரம்

உண்டு என்றும் ஸ்வாமி ஸாதிப்பதுண்டு. இதைப்பற்றி சிறிது விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

‘ஆசார்ய:பூர்வ ரூபம் அந்தேவாஸ்யுத்தர ரூபம்’ என்னும் தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்கியம் ப்ரஸித்தமானது. ஆசார்யனுடைய ஆவிர்பாவம் ஸரிஷ்யனிடத்தில் எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதை நமக்கு நன்றாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறது இந்த வாக்கியம். ஆசார்யனுடைய மறு உருவமாக ஸரிஷ்யன் விளங்கவேண்டும். வித்யையாகிற ஒரு விஷயம் முதலில் ஆசார்யனுடைய உருவத்தில் இருக்கும். அந்த ஆசார்யன் தன் ஸரிஷ்யனுக்கு உபதேஸிக்கும் போது ஸரிஷ்யனுடைய உருவத்தில் வந்துவிடும். பிறகு இந்த ஸரிஷ்யன் ஆசார்யனாய் மற்றொருவனுக்கு உபதேஸிக்கும்போது அவனிடத்தில் வந்துசேரும். இப்படி ஆசார்யஸரிஷ்ய உபதேஸ க்ரமத்தில் பரம்பரையாக ஸாஸ்த்ரார்த் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவதற்குத்தான் ஸம்ப்ரதாயம் (அல்லது ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணம்) என்று பெயர். ‘ஆம்நாய: ஸம்ப்ரதாய:’ என்று அமரகோசம். ஆம்நாயம் என்றால் ஸம்ப்ரதாயம். ஆசார்யஸரிஷ்ய உபதேஸ க்ரமத்தில் அதிகரிக்கப்பட்டு வருவது என்னும் காரணம் பற்றியே வேதத்துக்கும் ஆம்நாயம் என்று பெயர். ‘ஐப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்’ என்று ஸ்ரீவசநபூஷணம். த்வயமந்த்ரத்தை குருபரம்பரையாக உபதேஸம் பெற்று அநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டும். த்வயமந்த்ரத்துக்குக் காப்பாக ஒருபக்கம் திருமந்த்ரமும் மறுபக்கம் சரமஸ்லோகமும் இருக்கின்றன. த்வயமந்த்ரத்தை அநுஸந்தாநம் பண்ணும் காலத்தில் முதலில் ‘அஸ்மத் குருப்யோ நம:’ என்று தொடங்கி வாக்கிய குருபரம்பரையை அநுஸந்தித்து, பிறகு திருமந்த்ரத்தையும், அடுத்து த்வயத்தையும், அடுத்ததாக சரமஸ்லோகத்தையும் அநுஸந்தாநம் பண்ணி, பிறகு ஸ்வாசார்ய தனியன் அநுஸந்தாநத்தையும் பண்ணி முடிக்கவேண்டும். இதுவே பெரியோர்கள் நித்யமாக அநுஷ்டித்து வந்துள்ள க்ரமமாகும். இதுதான் ஸாம்ப்ரதாயிகமான அநுஷ்டாநம். இப்படி நாம் அதிகரிக்கும் வித்யை (அத்யாத்ம ஸாஸ்த்ரம்) ஸம்ப்ரதாய ரீதியில் அமைவது மிக முக்கியம். இந்த ரீதியில் அமையாவிட்டால் நாம் கற்ற வித்யை ஸரிதிலமாகி எந்தவிதத்திலும் உபயோகம் இல்லாமற்போய்விடும்; அந்த வித்யையும் ஜீவிக்காது; அந்த வித்யையை அதிகரித்தவனுக்கும் சேஷமமிருக்காது. அஸோக வநத்தில் பிராட்டியைக் கண்ட திருவடி, அவள் இருக்கும் நிலையைப் பலவாறாக வர்ணித்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறார். அவற்றுள்,

‘ஆம்நாயாநாம்-அயோகேந வித்யாம் ப்ரஸிதி₂லாமிவ’ (ரா.ஸு.18-11)

(பிராட்டி ஸாம்ப்ரதாயிகமாக அதிகரிக்கப்படாத வித்யை போன்று ஸரிதிலமாகி விட்டிருக்கிறாளே!) என்பதும் ஒன்று. இத்தால் ஸுத்தஸம்ப்ரதாய ஆசார்யஸரிஷ்ய உபதேஸ பரம்பரையில் அந்வயித்து ஸாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை அதிகரிப்பது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை நாம் அறியலாம். ஸம்ப்ரதாயத்தை – அவிச்சிந்நமாக வந்து கொண்டிருக்கும் ஆசார்யஸரிஷ்யஉபதேஸபரம்பரையை – காப்பாற்றிக்கொண்டுவருவது என்பது மிகமுக்கியமாகும். ஒரு விதவானுக்கு அவஸ்யம் கர்த்தவ்யமான ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணம் இதுவேயாகும். இதன் அடிப்படையில் தான் காரப்பங்காடுஸ்வாமி அடியோங்களுக்கு ப்ராசீந ஆசார்யஸரிஷ்ய உபதேஸ க்ரமத்தில் க்ரந்த காலசேஷ ரீதியில் ஸாஸ்த்ர

ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்களை போதித்துவந்தார். இது நம் ஸ்வாமிக்குண்டான மிகப்பெரிய வைபவங்களில் ஒன்றாகும்.

மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியைப்பற்றி மேலும் ஒருவிஷயத்தை அடியேன் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவருக்கு பண்டிதமண்டலி ஸார்வபௌமர் என்னும் விருது மஹாராஜாவினால் கொடுக்கப்பட்டது. இவர் அருளிச்செய்துள்ள க்ரந்தங்களிலே வேதாந்த வாதாவளி என்பது மிகமுக்யமானது. ஒருகாலத்தில் வானமாமலை மடம், அஹோபில மடம், ஆண்டவன் ஆஸ்ரமம் மற்றுமுண்டான மடங்கள், ஆசார்ய புருஷர்களுடைய திருமாளிகைகள் போன்ற இடங்களில் இவருடைய வேதாந்த வாதாவளி க்ரந்தமில்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்ய வித்வத்ஸதஸ் நடக்காது. அத்வைதிகள் கூட இவருடைய ந்யாய பாஸ்கரம் என்னும் க்ரந்தத்தை அதிகரித்தவனே வித்வான், அதிகரிக்காதவன் வித்வான் அல்லன் என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தனர். இவருடைய வைபவங்களை அறிந்திருந்த ஸ்ரீநிவாஸ ப்ரஹ்மதந்த்ர பரகால ஜீயர் ஸ்வாமி அவரிடம், “தேவரீர் வடகலை திருமண்காப்பு சாற்றிக்கொண்டு நம்முடைய ஆஸ்தாந்தத்தில் ப்ரதாந வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்தால் மிகநன்றாக இருக்கும்” என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். ‘இதைப்பற்றி அடியேனுடைய முடிவை நாளை தெரிவிக்கிறேன்’ என்று சொன்னார் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி. அன்று இரவு அவருக்கு ஆதிஸேஷன் ஸ்வாமி எம்பெருமானாராகவும் மணவாளமாமுநிகளாகவும் ஸ்வப்நம் ஸாதித்து ‘நாம் பக்கத்தில் இருக்கச்செய்தே தென்கலை திருமண்காப்பு சாற்றிக் கொள்வதை மாற்றிக்கொண்டு விடுவாயோ?’ என்று கேட்டாராம். இந்த விஷயத்தை மறுநாள் வித்வான்கள் அனைவரும் கூடியிருந்த ஸபையில் தெரிவித்தார் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி. ‘அப்படியானால் நீர் தென்கலை திருமண சாற்றிக்கொண்டே ஆஸ்தாந்தத்தில் ப்ரதாந வித்வானாக எழுந்தருளியிருக்கக்கடவது’ என்று ஸாதித்தார் பரகாலஜீயர் ஸ்வாமி. இதற்காக ந்யாய பாஸ்கரத்தில் மூன்றாவது வாதத்தில் மணவாளமாமுநிகள் விஷயமாக ஒருமங்களஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்திருக்கிறார் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி. இந்த நிகழ்ச்சி அவர் குணிகல் ராம ஸாஸ்திரியுடன் வாதம் புரிந்துகொண்டு இருந்த காலத்தில் நடந்தது என்பதால் அந்த இடத்திலேயே (ந்யாய பாஸ்கரத்தில் த்விதீய பரிச்சேதத்தில்) இந்த ஸ்லோகத்தை அமைத்துவைத்தார்.

‘ஸேஷ:ஸ்ரீமாந் நிக்மமகுடயக்மரக்ஷாப்ரவ்ருத்த:|

ஸ்ரீமத்ஸ்ராமாவரஜமுநிதாம் ரம்யஜாமாத்ருதாஞ்ச’

(திருவநந்தாழ்வான் உபயவேதாந்தத்தினுடைய ரக்ஷணத்தின்பொருட்டு முதலில் எம்பெருமானாராகவும், பிறகு மணவாளமாமுநிகளாகவும் திருவவதாரம் செய்தனன்.) என்பது இந்த ஸ்லோகமாகும். இப்படி நமக்கு நமது ஸம்பிரதாயத்தில் ஊற்றம் இருக்க வேண்டும் என்பதை ஸூசகமாக தெரிவித்தபடி. இப்படிப் பல உபகாரங்களை நம் பொருட்டுச் செய்திருப்பவர் மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமி. மைசூர் அநந்தாழ்வான் ஸ்வாமியுடைய பரம்பரையில் வந்தவர் நம் காரப்பங்காடு ஸ்வாமி என்பதால் இவ்விரு மஹான்களுடைய வைபவங்களையும் சேர்த்து ஒருசில விஷயங்களைத் தெரிவித்தேன்.

இப்படி மஹர்ஷிகள் காலத்திலிருந்து அவிச்சிந்நமாக நடைமுறையில் இருந்துவந்த ப்ராசீந் க்ரந்தகாலக்ஷேப பரம்பரை நம் பூர்வாசார்யர்களாலும் அவர் தம் வழிவந்துள்ள நம் முன்னோர்களாலும் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. க்ரந்தகாலக்ஷேப க்ரமத்தில் பல வழிகளைப் பின்பற்றி அத்யாஸ்சர்யமாக விஷயங்களை எடுத்துச்சொல்லும் இந்த பரம்பரையை, அடியோங்களுக்கு நன்றாகக் காட்டித்தந்தார் காரப்பங்காடுஸ்வாமி. நம் ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யாதி வேதாந்த க்ரந்தங்களைக் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்போது,

1. பூர்வபக்ஷ வாதங்களில் உள்ள அஸ்வாரஸ்யங்களை (ப்ரமாண, ந்யாய விரோதங்களை) எடுத்துரைப்பதிலும்,
2. விஸரிஷ்டாத்வைத தர்ஸந ப்ரமேயார்த்தங்களை அவற்றுக்குப் பொருத்தமான ப்ரமாண ந்யாய உபபத்திகளைக் காட்டி ஸ்தாபிப்பதற்காகவும்.
3. இந்த தர்ஸந ப்ரமேயார்த்தங்களின் மேல் எழும் ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதாநங்களை அருளிச்செய்யவும்.

நம்ஸ்வாமி மேற்கொண்ட வழிகளை எடுத்துரைக்கும் காலத்தில் ஸ்வாமி எம்பெருமானாரே அங்கு எழுந்தருளி காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதைப் போன்ற அநுபவம் அவருடைய ஸரிஷ்யர்களான அடியோங்களுக்கு ஏற்படும்.

இதைப்போன்று ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்போது விஸதவாக் ஸிகாமணியான ஸ்ரீமணவாளமாமுநிகளுடைய வாக்வைபவத்தையும் வ்யாக்யாந ஸைலியையும் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடத்தில் அநுபவிக்கும் பாக்யத்தையும் அடியோங்கள் பெற்றோம்.

அருளிச்செயல் வ்யாக்யாநங்களைக் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்போது வ்யாக்யாந சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் உள்ளே புதைந்திருக்கும் அர்த்தங்களை அத்யாஸ்சர்யமான முறையில் காரப்பங்காடுஸ்வாமி வெளிக்கொணர்ந்து காட்டும்போது, இவர்தாம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையோ என்று அடியோங்களுக்குத் தோன்றும்.

இப்படி எல்லாவிதத்திலும் நம் காரப்பங்காடுஸ்வாமி பூர்வாசார்யர்களையும், அவர்கள்தம் வழிவந்த மஹாசார்யர்களையும் நினைவூட்டுபவராக விளங்கினார். ஸ்வாமியுடைய வழிகளைப் பின்பற்றி அவரைப்போலவே காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும் திறமை காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.ரங்கராமாநுஜம் ஸ்வாமிக்கும், அவருக்கு அடுத்தபடியாக ஸ்ரீ.உ.வே.பிள்ளைலோகம் பாஷ்யகாரர் ஸ்வாமிக்கும், அவருக்கும் அடுத்தபடியாக ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்தாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் அமைந்தது.

காரப்பங்காடு ஸ்வாமியுடைய வழிகளைப் பின்பற்றுவதுடன், அவற்றுடன் மேலும் பல விஸேஷங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு அத்யாஸ்சர்யமாக உபந்யாஸங்களை ஸாதித்து வந்தவர் ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி ஒருவரே!

இந்த மஹான்களுடைய க்ருதிகளால் நம் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியுடைய வைபவங்களை ஓரளவு அறிந்துணரலாம். (மேலக்கோட்டை அரையர் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீராமஸ்ரீமா ஸ்வாமி)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

इति ब्रुवाणं कुपितस्य शंभोरनङ्गतां योगिवरं निनीषोः।
 ललाटनेत्रात् प्रससार सद्यो ज्वालाजटालोज्ज्वलनप्ररोहः॥७२॥
 समीक्ष्य तं शाम्भवलोचनाग्निं प्रसारयामास पदाम्बुजे सः।
 ज्वलत्कृशानून्यकृशान्यभूवन् तयोस्तदा तादृशलोचनानि॥७३॥
 अत्यर्कवैश्वानरमस्य पादचक्षुर्महस्सोढुमशक्नुवानः।
 तच्छान्तिहेतोस्तरुणेन्दुमौलिः स पुष्कलावर्तकमादिदेश॥७४॥
 धारालधाराधरजृम्भणेन नारायणासक्तमनःप्रवृतिः।
 स भक्तिसारो न चचाल योगी काले यथा प्रावृषि भूधरेन्द्रः॥७५॥
 विलोक्य तं विस्मयमानचेता हरो भवानीमिति वाचमूचे।
 सुदुर्जया भागवता मया हि रुषाऽम्बरीषस्य जितोऽत्रिपुत्रः॥७६॥
 अथ विषमशरारिर्भक्तिसारस्य तेजः प्रसरमपरिभाव्यं श्लाघमानो निकामम्।
 सह गिरिवरपुत्र्या शाक्करेन्द्राधिरूढो निजवसतिमयासीन्निजरैर्वन्द्यमानः॥७७॥

72. இவ்வண்ணம் கூறிய பக்திஸாரரிடம் கோபமடைந்தவரான ஸம்புவானவர் யோகியர்தலைவரான ஆழ்வாரை அங்கமற்றவராகச் செய்யவெண்ணி தமது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து மிகுந்த ஜ்வாலைகளுடன் கூடிய நெருப்பை பரவும்படி செய்தார்.
73. ஸம்புவின் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து உண்டான நெருப்பைப் பார்த்து அந்த பக்திஸாரர் தமது திருவடித்தாமரைகளை நீட்டினார். அப்பொழுது அவ்விருவருடைய கண்களும் மிகவும் கொழுந்துவிட்டு எரியக்கூடிய நெருப்புப்போல் ஆயின.
74. பக்திஸாரரின் பாதகமலத்திலுள்ள கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட அக்நி, ஸூர்யாக்நிகளைக் காட்டிலும் மிகுந்த தேஜஸ்ஸோடு எரித்ததால் அதனைப் பொறுக்க முடியாத சந்திரஸேகரர் அந்நெருப்பை அணைப்பதற்காக புஷ்கலாவர்த்தகம் என்ற மேகத்தை ஆணையிட்டார்.
75. மேகங்கள் இடைவிடாமல் பொழிந்த பொழுதிலும் எம்பெருமானிடத்திலே செலுத்திய சித்தவ்ருத்தியை உடையவரான அந்த பக்திஸாரர் மழைக்காலத்தில் பர்வதராஜன் நிலைகுலையாதது போல் யோகத்திலிருந்து நழுவாதிருந்தார்.
76. பக்திஸாரரைக் கண்டு வியந்த ஸிவனார் பார்வதியைக் குறித்து 'பகவத் பக்தர்களான பாகவதர்கள் என்னால் ஜெயிக்கமுடியாதவர்கள். கோபங்கொண்ட அம்பரீஷன் என்ற பக்தராலே அத்ரிமஹரிஷியின் பிள்ளையான தூர்வாஸர் தோற்கடிக்கப் பட்டாரன்றோ' என்ற வார்த்தையைச் சொன்னார்.
77. பிறகு மன்மதனின் எதிரியான சிவபெருமான் பக்திஸாரருடைய

स्वामी रङ्गपतिर्गुरुर्वरवराघीशश्च यस्यातुलो
 वाधूलो वरदः पिता वरवरक्षेमेशलक्ष्मीसखः।
 लोकेशा जननी तु तस्य गरुडश्रीवाहनश्रीसखः
 काव्ये दीव्यति दिव्यसूरिचरिते सर्गो द्वितीयो गतः॥

तृतीयस्सर्गः

श्रीभक्तिसारचरित्रम्

अथैकदा ब्रह्मणि रूढमानसे पटच्चरं सीव्यति भार्गवात्मजे।
 यदृच्छयाऽऽगत्य तरक्षुवाहनः समाययौ व्योमपथेन कोङ्कणः॥१॥
 स भार्गवीयस्य तपःप्रभावतः तदा तरक्षुर्विनिगन्तुमक्षमः।
 स्थितोऽभवत्तं समवेक्ष्य कोङ्कणः किमेतदित्याकलयत् सविस्मयः॥२॥
 ममाद्य वाहस्य गतेर्निरोधको न कश्चिदभ्रे भुवि के नु योगिनः।
 वसन्त्यधस्तादिति चारयन् दृशौ स भार्गवीयं समलोकयन्मुनिम्॥३॥

பரிபவிக்கவொண்ணாத பரந்த தேஜஸ்ஸை மிகவும் புகழ்ந்தவராய், மலைமகளுடன் நந்தியின் மீதேறி தேவர்களால் வணங்கப்பட்டவனாய்த் தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்தனன்.

யாருக்கு திருவரங்கநாதன் தலைவனோ, ஒப்பற்ற ஆசார்யர் அழகியமணவாள நாயனாரோ, அழகியமணவாளனின் வைத்யஸரிலத் தலைவரான கைங்கர்யபூரீயுடன் கூடிய வாதூலவரதர் திருத்தகப்பனாரோ, லோகேஸ்வரீ என்பவள் திருத்தாயாரோ, அந்த கருடவாஹநபூரீநிவாஸர் இயற்றிய திவ்யஸூரிசரிதமஹாகாவ்யத்தில் இரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது ஸர்க்கம்

பூரீபக்திஸாரர் சரித்திரம்

1. பின்பொருநாள் பார்க்கவபுதரர் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே செலுத்திய மனத்தை யுடையவராய் கிழிந்த வஸ்தரத்தைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, புலிவாஹநத்தில் கொங்கணஸித்தன் என்பானொருவன் யத்ருச்சையாக இவரிருக்குமிடத்திற்கு மேலே ஆகாய மார்க்கமாக வந்து சேர்ந்தான்.
2. அப்போது பார்க்கவகுமாரரின் தவவலிமையால் அந்த புலிவாஹநம் மேலே செல்லவியலாமல் அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிட்டது. அதைப்பார்த்து வியப்புடன் கூடியவனான கொங்கணஸித்தன் இதுவென் என்று சிந்தித்தனன்.
3. 'என்னுடைய புலியின் போக்கைத் தடுக்கக்கூடியவர் ஆகாயத்தில் எவரும் பூரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

तदा तरक्षोरवृह्य स क्षणात् तमन्तरिक्षादभिगम्य भार्गवम् ।
 जगाद जीर्णांशुकमद्य सीव्यसि त्यजैतदन्यद्भज मत्प्रसादतः ॥४॥
 इति ब्रुवन् दिव्यपटेन निर्मितं स वारवाणं मुनये ददौ मुदा ।
 अदर्शयत् सोऽपि निजाङ्गनं मणिस्वरूपं द्युमणिप्रभोपमम् ॥५॥
 स कोङ्कणः कोट्ययसोविभेदिनीं मणिप्रमाणां गुलिकां ददौ पुनः ।
 स भक्तिसारश्च निरस्य तां हसन् स्वकर्णविड्भिर्गुलिकां तथाऽकरोत् ॥६॥
 इयं हि कोट्याधिककोटिभेदिनी प्रगृह्यतां मे गुलिकेति शंसिनः ।
 स भार्गवीयस्य विनम्य पादयोः ययौ दिवि व्याघ्रगतो मुनीश्वरः ॥७॥
 स भक्तिसारोऽपि चिरं गुहान्तरे विहारिभिः प्रत्यटवि द्युतिच्छलात् ।
 वसन् सरोभूतपिशाचनामभिः सुदूरतो दिव्यदृशा व्यदृश्यत ॥८॥

இல்லை; பூமியில் யோகிகள் எவராவது இருக்கிறார்களா' என்று கீழே பார்வையைச் செலுத்த, அந்தக் கொங்கணஸித்தன் பக்திஸார முனிவரைக் கண்டான்.

4,5 அப்போது அவன் தனது புலிவாஹநத்தினின்றும் இறங்கி, ஆகாயத்திலிருந்து பார்க்கவமுனிவரை அடைந்து, கிழிந்த வஸ்திரத்தைத் தைப்பதை விடுத்து இப்போது என் அநுக்ரஹத்தால் மற்றொன்றைப் பெறுவீராக' என்று கூறிக்கொண்டே திவ்யமான வஸ்திரத்தாலான கஞ்சுகத்தை (சட்டையை) பக்திஸார முனிவரின் பொருட்டு தந்தனன். அவரும் ஸ்வஸங்கல்பத்தால் தன் உடம்பிலிருந்து உண்டானதும் ஸூரியனுக்கு இணையாக ஒளியுடையதுமான மணியை கொங்கணஸித்தனுக்குக் காட்டினார்.

6. அந்த கொங்கணஸித்தன் கோடி இரும்பைப் பொன்னாக்கவல்லதும் மணி அளவுள்ளதுமான ஒரு குளிகையை மீண்டும் தந்தான். பக்திஸாரர் அதனைப் புறக்கணித்து சிரித்துக்கொண்டே தன் காதின் குரும்பியை அப்படியே குளிகையாக்கினார்.

7. 'இந்த என்னுடைய குளிகை கோடிக்கும் அதிகமான இரும்பைப் பொன்னாக்கவல்லது. இதைப் பெற்றுச்செல்' என்றார் ஆழ்வார். கொங்கணஸித்தனும் திருமழிசைப் பிரானின் பாதங்களில் பணிந்துவிட்டு ஆகாயமார்க்கமாக தன்னிருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தனன்.

8. பின்பு பக்திஸாரரும் நெடுங்காலம் ஒரு குகைக்குள்ளிருந்துகொண்டு தவம் புரிந்துவந்தார். அப்போது அரண்யங்களில் அலைந்து திரியும் பொய்கை பூதம் பேய் என்னும் யோகிகளால் தொலைவிலேயே அவர் ஒரு திவ்யதேஜஸ் ஸ்வரூபமாகப் பார்க்கப்பட்டார்.

இப்பிரபந்தம் இனிதுமுடிதற்பொருட்டு ஆழ்வார் எனது மனத்திலும் வாக்கிலும் இருந்து நல்லகருத்துக்களையும் வளமான சொற்களையும் தோற்றுவிப்பாராக வென வேண்டியவாரும். ஆழ்வாரை மனத்திற்கொண்டு தியானித்துச் சொல்லிற்கொண்டு துதிப்பே னென்ற கருத்தும் அமையும்.

மால்தன் பராங்கதி- விஷ்ணுவோகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம், மருள் - விபாத் ஞானம்; மருட்பிறவி - அவித்தையினாலாகிற பிறப்பு எனினுமாம்; “பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும், மருளான மாண்பு பிறப்பு” என்றார் திருக்குறளிலும். கருமத்தை முற்றும்ஒழித்து மீளாவுலகமாகிற முத்தி பெற்றவர் மீண்டும்பிறத்தல் இல்லையாதலால், ‘பிறவிமாறுஅன்பர்’ எனப்பட்டனர். வல்வினைக்கு மாறன் - அழித்தற்கு அரியகருமங்களை எளிதில் அழிப்பவன். பராமுகம் = பராங்கமுகம், முகங்கொடாமை. என்கண், கண் - ஏழனுருபு. மலர்க்கண்வைத்தல் - அருள்நோக்கம். மிகக் களித்துக் கொழுத்துச் செருக்கித் திரிந்து எதிர்த்து வாதப்போர்க்கு வரும் பிறமதத்தவராகிய மதயானைகளைத் தமதுபிரபந்தங்களிற் கூறிய தத்தவார்த்தங்களினால் அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தித் தம்வசத்தில்வைத்து நடத்துந் திறமுடையராய் அவற்றிற்கு மாவெட்டி யென்னும் கருவிபோ லிருத்தலால், நம் ஆழ்வார்க்குப் பராங்குசனென்று திருநாமமாயிற் றென்க; பர அங்குசன் என்று பிரிக்க; பரர் - அயலார்; அங்குசம் - மாவெட்டி, தோட்டி. தந்து வைப்பானெனமுடியும்.

நூல்

1. திருவரங்காவுறைமார்பாதிசைமுகன்சேவிப்பக்கந் திருவரங்காதரித்தின்னிசைபாடத்திருக்கண்வளர் திருவரங்காவுன்பழுவடியேற்கருள்செய்யவெழுந் திருவரங்காதலித்தேனுனக்கேதொண்டுசெய்வதற்கே.

(பொருள்) திரு - திருமகள், அரங்கு ஆ - தான் வசித்தற்குஉரிய இடமாக(க்கொண்டு), உறை - வசிக்கப்பெற்ற, மார்பா - திருமார்பையுடையவனே! திசைமுகன் சேவிப்ப - பிரமன் தரிசித்துவணங்கவும், கந்திருவர் அங்கு ஆதரித்து இன் இசைபாட - கந்தருவர்கள் அவ்வாறே (தரிசித்துவணங்கிப்) பக்திகொண்டு இனிமையான கீதம் பாடவும், திரு கண் வளர் திரு அரங்கா - திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியில் அழகாகப் பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரை செய்தருள்பவனே! உனக்கே தொண்டு செய்வதற்கு வரம் காதலித்தேன் - (யான்) உனக்கே அடிமைசெய்யுமாறு வரம்பெற ஆசைப்பட்டேன்; உன் பழ அடியேற்கு அருள் செய்ய எழுந்திரு - நினது பழமையான அடியவனாகிய எனக்குக் கருணைசெய்வதற்கு எழுந்திருப்பாயாக; (எ-று)

‘திரு’ என்பது - கண்டாரால்விரும்பப்படுந் தன்மைநோக்கம்; என்றது; அழகு; இஃது என் சொல்லியவாரே வெனின், - யாவனொருவன் யாதொரு பொருளைக் கண்டானே அக்கண்டவற்கு அப்பொருள்மேற் சென்ற விருப்பத்தோடே கூடிய அழகு. ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

அதன் மேல் அவற்கு விருப்பஞ்சேறல் அதனிற் சிறந்த உருவும் நலனும் ஒளியும் எவ்வகையானும் பிறிதொன்றற்கு இல்லாமையால், 'எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட அழகு அவட்கு உண்டாகையாலே திருமகள் என்று பெயராயிற்று' என்பது, திருக்கோவையார் பேராசிரியருரை. "அகலகில்லே னிறையு மென் றலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா" என்றும்போல, 'திருவரங்காவுறைமார்பா' என்றார். அரங்கு - ரங்க மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இதற்கு - கூத்தாடுமிடமென்ற பொருளும்உண்டு; ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். இனி, அரங்கா - அழுந்தி யெனினுமாம்; சிறிது பொழுதும் விட்டு நீங்காமல் நிலையாக என்றபடி; ஒரு சொல்; செய்யானும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்; அரங்கு - வினைப்பகுதி, ஆ என்ற விசுவியே இறந்தகாலங்காட்டும். உறை மார்பு - வினைத்தொகை, இடப்பெயர் கொண்டது.

"எம்மாண்பிலயன் நான்குநாவினாலுமெடுத்தேத்தி யீரண்டுமுகமுங் கொண்டு, எம்மாடுமெழிற்கண்களெட்டினோடுந் தொழுதேத்தி யினிதிறைஞ்சநின்ற செம்பொன், அம்மான் றன்மலர்க்கமலக்கொப்பூழ்தோன்ற வணியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளி கொள்ளு மம்மான்", "ஏதமில் தண்ணுமை யெக்கம் மத்தளி யாழ் குழல் முழமோ டிசை திசை கெழுமிக், கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள் கெந்தருவரவர் கங்குலு மெல்லாம், மாதவர் வானவர் சாரண ரியக்கர் சித்தரு மயங்கினர் திருவடிதொழுவான், ஆதலிலவர்க்கு நாளோலக்கமருள அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே' என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயல்களை அடியொற்றி, 'திசைமுகன் சேவிப்பக்கந்திருவரங்காதரித் தின்னிசை பாடத் திருக்கண்வளர் திருவரங்கா எழுந்திரு' என்றார். திசைமுகன் - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்குமுகமுடையவன்; எம்பெருமானைத் துதித்தல் முதலியன செய்தற்கு வேண்டிய கருவியிற் குறைவற்றவென்பது இதில் தொனிக் கும். சேவிப்ப, பாட, வினைச்செவ்வெண், கந்தர்வர் என்ற வடமொழி, யமகநயத்தின் பொருட்டு, கந்திருவரென விகாரப்பட்டது; பதினெண்வகைத்தேவகணங்களுள் ஒருசாரார் இவர்; இசை பாடுதலிற் சிறந்தவர். அங்கு - அப்பிரமன் போலவே யென்றபடி; அவ்விடத்திலே யெனினுமாம்; அசையாகவுங் கொள்ளலாம்.

உன் பழுவடியேன் - "எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்மூத்தப்ப னேழ்ப்படிகால் தொடங்கி, வந்துவழி வழியாட்செய்கின்றோம்" என்றபடி வம்சபரம்பரையாக நெடுங்காலமாய் உனக்கு அடிமைசெய்துவருகிற தொண்டக்குலத்தில் தோன்றிய நான் என்றபடி. அழகியமணவாளதாசர் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டு அருகிற்சென்றவளவிலே, அர்ச்சாருபியான அப்பெருமான் எதிர்முகங் கொடுத்தல், திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், கைகளைநீட்டியனைத்தல், குசலப்ரசநம் பண்ணுதல் முதலியன செய்யாதே பள்ளிகொண்டிருக்க, அவனைப் பள்ளியுணர்த்தி அவனுணர்ந்தருளும்போதையழகுகண்டு அவன் உகந்து வாய்திறந்து ஏவுங் குற்றேவல்களைச் செய்யவேண்டி, அவனை 'எழுந்திரு' என எழுப்புகிறார். எழுந்திருத்தல் - துயிலொழிதல். இதில், இருஎன்பது - துணைவினை. இனி, எழுந்து இரு

– நாளோலக்கமாக வீற்றிரு என்றுங் கொள்ளலாம். “கிடந்தநாள் கிடந்தாய் எத்தனை காலங்கிடத்தி உன்திருவுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்து தொல்லடிமை வழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து நீயெழுந்துன்தாமரை மங்கையு நீயும், இடங்கொள் மூவுலகுந்தொழிஇருந்தருளாய் திருப்புளிங் குடிக்கிடந்தானே” எனப்பள்ளிகொண்ட பெருமானை நம்மாழ்வார் துயிலுணர்த்தி யெழுப்பி அடிமைசெய்யப் பாரித்தமை காண்க. “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” ஆதலால், “எற்றைக்குமேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னே, டுற்றேமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றாற்போல, “உன் பழுவடியேன் உனக்கே தொண்டு செய்வதற்கு வரங் காதலித்தேன்” என்றார்; ஏ – பிரிநிலை. வரம் – வேண்டுவன கொள்ளுதல்.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், ‘திரு’ என்று தொடங்கினார்; ‘சீர் மணி பரிதி யானை திரு நிலம் உலகு திங்கள், கார் மலை சொல் எழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், எருது மிவை மூவாறும் இதிற்பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச் சொல் செய்யுளாய்த்து முன்வைக்க நன்றும்’ என்பது காண்க. (1)

2. செய்யவனைக்குருவின்னருளாற்றிருத்தாள்வணங்கிச் செய்யவனைக்குலஞ்சூழரங்கேசன்சிறிதமுது செய்யவனைக்கும்புவிக்குமங்காந்தசெவ்வாய்முகுந்தன் செய்யவனைக்குஞ்சிலம்பணிபாதங்கள் சேர்ந்தனமே.

(பொருள்) குரு இன் அருளால் – ஆசாரியருடைய இனிமையான கிருபாகடாஷத்தினால், செய்யவனை திரு தாள் வணங்கி – திருமகளைத் திருவடி தொழுது, செய்யவனை குலம்கூழ் அரங்க ஈசன் – கழனிகளிலுள்ள சங்கினங்கள் சூழப்பெற்ற திருவரங்க நாதனும், அனைக்கும் புவிக்கும் அமுதுசெய்ய சிறிது அங்காந்த செவ்வாய் முகுந்தன் – வெண்ணெயையும் பூமியையும் உண்ணுதற்குச் சிறிதுதிறந்த சிவந்த வாயையுடைய முகுந்தனென்னும் ஒரு திருநாமமுள்ளவனுமான திருமாலினது, செய்ய வனைக்கும் சிலம்பு அணி பாதங்கள் – செவ்வியையுடைய வளைந்துள்ள சிலம்பென்னும் ஆபரணத்தை யணிந்த திருவடிகளை, சேர்ந்தனம் – அடைந்தோம்; (எ-று)

ஸதாசாரியனையடுத்து அவனபிமானத்தை அவனருளாற்பெற்று அது மூலமாக வுண்டான பிராட்டி புருஷகாரபலத்தாலே பெருமாள் திருவடியிலே சரண் புகுந்தோ மென்றார். ஆக, இதனால் ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்னும் அர்த்தம் சொல்லிய தாயிற்று. ஈற்றுஏகாரம் – தேற்றவகையால், இனி எமக்கு ஒரு குறையுமில்லை யென்ற பொருளைத் தொனிப்பிக்கும். சேர்ந்தனம் என்ற தன்மைப்பன்மை – தனதுகுலத்து முன்னேரையும் பின்னேரையும் தனது அடியார்களையும் உளப்படுத்தும், வணங்கிச் சேர்ந்தனம் என இயையும்.

செய்யவள் – செந்நிறமுடையவள்; செம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். குரு என்ற வடசொல் – அஜ்ஞாநமாகிய அகவிருளை யழிப்பவ னென்று அவயவப்பொருள்படும். (கு – இருள், ரு – ஒழிப்பவன்), இன் அருள் – பண்புத்தொகை; இன் – சாரியையெனக் கொண்டு குருவினது அருளென்றால், னகரமெய் – விரித்தல் விகாரமாம். செய்யவளைத் தாளை வணங்கி என இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்த வினையாகவாவது, செய்யவளினது தாளை வணங்கி என உருபுமயக்க மென்றவது, செய்யவளைத் தாளிலே வணங்கி யென்றவது கொள்க. செய்ய என்ற சொல் – இரண்டாமடியில் செய் என்னும் பெயரின் மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சமும்; மூன்றாமடியில் , செய் என்னும் வினைப்பகுதியின் மேற் பிறந்த தெரிநிலைவினையெச்சமும்; நான்காமடியில், செவ்வியையுணர்த்தும் செம்மையென்னும் பண்பின் மேற்பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சமுமாம். வயலை 'செய்' என்பது – பன்றிநாட்டுதிசைச் சொல். வளை – வளைந்துள்ளது; உட்சுழிந்துள்ளது. 'செய்யவளைக்குலஞ்சூழரங்கம்' என்பது நீர்வளமிகுதியை உணர்த்தும். அரங்கேசன் – குணசந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். பெரியோர்உண்ணுதல், அமுதுசெய்தலெனப்படும்; உபசாரச்சொல். வெண்ணெயுண்ண வாய்திறந்தது, கிருஷ்ணாவதாரத்திலே திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த குழந்தைபருவத்தி லென்க. புவி என்ற சிறப்புப்பெயர், பொதுப்பொருளின் மேலதாய் உலக மென்றவாரும். அதனையுண்ண வாய்திறந்தது, பிரளயகாலத்திலென்க. பிரமன் முதலான சகலதேவர்களுமுட்பட யாவும்அழிந்துபோகிற யுகாந்த காலத்தில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அண்டங்கனையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு பிரளயப் பெருங்கடலில் ஆதிசேஷாம்சமானதோ ராலிலையின்மீது யோகநித்திரை செய்தருள்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. அங்காந்த, அங்கா – பகுதி. முகுந்தன் – (தன் அடியார்க்கு), மு – முத்தியின்பத்தையும், கு – நிலவுலகவின்பத்தையும், தன் – கொடுப்பவன். செய்ய என்பது – சிலம்புக்கும் பாதத்துக்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. சிலம்புவது – எனக்காரணக்குறி, நூபுரம், பாததண்டை.

3. தனமாதரஞ்சொற்குதலைப்புதல்வாரணியில்லந் தனமாதரஞ்செயும்வாழ்வஞ்சியேதஞ்சநீயெனப்போந் தனமாதரங்கிக்கவெற்பெடுத்தாய்தண்ணனந்தசிங்கா தனமாதரங்கமுள்ளாயரங்காமுத்திதந்தருளே.

(பொருள்) ஆ-பசுக்கள், தரங்கிக்க – (இந்திரன் பெய்வித்த மழையினால்) நிலைகலங்க, வெற்பு எடுத்தாய் – (அவற்றைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுக்) கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப்பிடித்தவனே! தண் அனந்த சிங்காதன – ஆதிசேஷனை மெத்தென்ற சிங்காதனமாகவுடையவனே! மாதரங்கம் உள்ளாய் – பெரிய கடலிற் பள்ளிகொண்டுள்ளவனே! அரங்கா – ஸ்ரீரங்கநாதனே!, தனம்மாதர் – கொங்கையெழிலையுடைய மகளிரும், அம்சொல்குதலை புதல்வர் – அழகிய மழலைச்சொற்களையுடைய பிள்ளைகளும்,

தரணி – விளைநிலமும், **இல்லம்** – வீடும், **தனம்** – செல்வமும் ஆகிய இவற்றில், **ஆதரம் செயும்** – ஆசைகொள்ளுகிற, **வாழ்வு** – (நிலையற்ற இப்பிரபஞ்ச) வாழ்க்கைக்கு, **அஞ்சி** – பயந்து, **நீயே தஞ்சம் என போந்தனம்** – நீயே ரக்ஷகமென்று கொண்டு, (வந்து உன்னைச்) சரணமடைந்தோம்; **முத்தி தந்தருள்** – (அங்ஙனம் அடைந்த எமக்கு) மோட்சத்தைக் கொடுத்தருள்வாய்; (எ-று)

பற்றற்று உன் பக்கல் சரணம் புக்கோம்; நீ எமக்கு நற்கதியருளக்கடவையென்பதாம். உன்னை நம்பி யடுத்துள்ள உயிர்களைச் சிரமம்பாராது துயர்நீக்கிப் பாதுகாத்தருளுந்தன்மையுடையாய் என்னுங்கருத்துத்தோன்ற, ‘ஆதரங்கிக்க வெற்பெடுத்தாய்’ எனவிளித்தார். கருத்துடையடைகொளியணி.

ஆதிசேஷன் திருமாலுக்குப் பலவகைக் கைங்கரியங்கள் புரியும் வகையை “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்- என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு” என்றதனால் அறிக. திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப்பெருங்கடலிலும் திருமால் பள்ளி கொள்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. குதலை – நிரம்பாமென்சொல். “குழலினிது யாழினி தென்ப தம்மக்கள், மழலைச்சொற் கேளாதவர்”, “மக்கள்மெய்தீண்ட லுடற்கின்பம் மற்றவர், சொற்கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு” என்றபடி தம் புதல்வருடைய மழலைச்சொல் தந்தை தாயர்க்கு மிக்கஇனிமை விளைத்தலால், ‘அஞ்சொற்குதலைப் புதல்வர்’ என்றார். இல்லம், அம்-சாரியை. இரண்டாமடியில், ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. தரங்கிக்க – அலை; தரங்கம் என்னும் பெயரின் மேற்பிறந்த செயவெனெச்சம். தரங்கம் – அலை; வடசொல்; கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். அநந்தன் என்ற வடமொழிப்பெயர், ந + அந்த என்று பிரிந்து, (பிரளயத்திலும்) அழிவில்லாதவ னென்று பொருள்படும். முக்தி என்ற வடசொல்லுக்கு – பற்றுக்களை விட்டு அடையும் இடமெனக் காரணப்பொருள். (3)

4. தந்தமலைக்குமுன்னிற்றிரானெதிர்த்தாக்கிவெம்போர் தந்தமலைக்குமைத்தானரங்கேசன்றண்புவினிடைத் தந்தமலைக்குத்தலைவன்பொற்பாதஞ்சரணென்றுய்யார் தந்தமலைக்கும்வினையானவார்பலர்தாரணிக்கே.

(பொருள்) **தாரணிக்கு** – பூமியில், **பலர்** – அநேகர், **தந்தம் மலைக்கு முன் நின்ற பிரான்** – தந்தங்கையுடையதொரு மலைபோன்ற யானைக்கு (கஜேந்தராழ்வானுக்கு) எதிரில் எழுந்தருளிக்காட்சிதந்த பெருமானும், **எதிர் தாக்கி வெம் போர் தந்த ம(ல்)லை குமைத்தான்** – எதிர்த்து மோதிக்கொடிய போரைச்செய்த மல்லர்களைச் சிதைத்து அழித்தவனும், **தண் பூவின் தந்து இடை அமலைக்கு தலைவன்** – குளிர்ச்சியான தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்றவனும் நூல்போன்ற (மிகமெல்லிய) இடையையுடைய வனும் குற்றமற்றவளுமான திருமகளுக்குக் கொழுநனும் ஆகிய, **அரங்கேசன்** –

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, **பொன்பாதம்** – அழகிய திருவடிகளை, **சரண் என்று** – சரணமாக அடைந்து, **உய்யார்** – உய்வுபெறாராய், **அலைக்கும் தம் தம் வினையால் நைவார்**– வருந்துகிற தங்கள் தங்கள் பூர்வகர்மங்களினால் வருந்துவார்கள்.

வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அழுவார் போலே, சரண் புக்கமாத்திரத்தில் அச்சரணாகதருடைய கருமங்கனையெல்லாம் ஒழித்து முக்திதருபவையான எம்பெருமானது திருவடிகள் இருக்க அவற்றையடைந்து பிறவிப்பெருங்கடல் கடந்து வாழாது உலகத்திற் பேதையர்பலர் கரும வசப்பட்டு வருந்துவது என்னே யென்று உலகை நோக்கி இரங்கியபடியாம்.

‘தந்தமலை’ எனவே, யாணையென் றுயிற்று; மலை – உவமையாகுபெயர்; பருமைவலிமைகளால் உவமம். முன் –இடமுன். இரண்டாமடியில், மலை என்பது – தொகுத்தல். மல் – ஆயுதமின்றி உடல்வலிமைகொண்டு செய்யும் போர்; இங்கு அப்போருடையார்க்கு ஆகுபெயர். இடைத்தந்து – முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத் தொகை; தந்து – வடசொல். அமலை – அமலா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று; இப்பெயர், தூய்மையுடைமையை உணர்த்தும். சரண் – சரணமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். தாரணிக்கு – உருபு மயக்கம், தரணி என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. (4)

5. **தாரணிதானவன்பாலிரந்தான்சங்கம்வாய்வைத்தொன்னார்**
தாரணிதானவஞ்செய்தானரங்கன்றமர்கள்பொருந்
தாரணிதானவமராவதியுந்தருநிழலுந்
தாரணிதானவயிராவதமுந்தருகினுமே.

(பொருள்) **தானவன்பால்** – அசுரனான மகாபலியினிடத்து, **தாரணி இரந்தான்** – (மூன்று அடி) நிலத்தை யாசித்தவனும், **சங்கம் வாய் வைத்து** – (தான் தனது) திவ்வியசங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதியமாத்திரத்தாலே, **ஒன்னார் தார் அணி அவம் செய்தான்** – பகைவர்களுடைய படைவகுப்பினொழுங்கைப் பழுதுபடுத்தியவனும் ஆன, **அரங்கன்** – ரங்கநாதனுடைய, **தமர்கள்** – அடியார்கள், **அணிது ஆன அமராவதியும்** – அழகியதாகிய சுவர்க்கலோகத்தையும், **தருநிழலும்** – (அங்குள்ள) கற்பகவிருக்ஷங்களின் நிழலையும், **தார் அணி தானம் அயிராவதமும்** – கிண்கிணி மாலையை யணிந்ததும் மதங்கொண்டதுமான ஐராவதமென்னுந் தெய்வயானையையும், **தருகினும்** – (வலியக்) கொடுத்தாலும், **பொருந்தார்** – (மனமிசைந்து அவற்றைப் பெற) உடன்படார்; (எ-று)

திருமாலடியார்கள் மீளாவுலகமாய்ப் பேரின்பத்திற்குஉரிய இடமான பரமபதத்திற்குச் செல்ல இணங்குவரேயன்றிச் சிலகாலம் சிற்றின்பங்களை யனுபவித்தற்கே உரிய சுவர்க்கலோகத்து இந்திரபதவியைக் கொடுத்தால் அதனையும் சிறிதும் பொருள்செய்யார் என்பதாம்; “ஆனாத செல்வத்தரம்பையர்கடற்குழு, வானொளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்” என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்தமை காண்க; பிரமன்

கட்டளையால் இந்திரன் சரபங்கமஹரிஷியைச் சத்தியலோகத்துக்கு அழைத்தபோது, மஹாவிஷ்ணுபக்தரான அம்முனிவர் அம்மேலுலகையுமுட்பட இகழ்ந்து, “அற்பங்கருதேன்” என்றும், “மறுகாநெறி யெய்துவென்” என்றும் உரைத்ததும் உணரத்தக்கது.

தானவன் – (காசியபமுனிவரது மனைவிகளுள்) தநுவென்பவளது மரபினனென்று பொருள்படும்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். ஒன்றார் – ஒன்றார் என்பதன் மரூஉ. அவம்செய்தான் – பயனிலதாக்கியவன். தமர் – தம்மவர்; கிளைப்பெயர்; அணிது – அண்ணிது; அதாவது – சமீபத்திலுள்ளது என்றும் உரைக்கலாம். எல்லாவுலகங்களினும் மேலுள்ளதான முத்தியுலகத்தின் சேய்மையை நோக்குமிடத்து, இந்திரனது நகரமான அமராவதி மிகஅருகிலுள்ளதாதல் காண்க. சேணுலகமாகிய முத்தியைப் பெறவல்ல பாகவதர்க்குச் சுவர்க்கலோகம் அரியதொன்றன் ருதலால், எளிதுஎன்னும் பொருளில் ‘அணிது’ என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். சங்கம், அமராவதி, தரு, தாநம், ஐராவதம், – வடசொற்கள். அமராவதீ என்ற பெயர் – தேவர்களையுடைய தென்று காரணப்பொருள்படும். சுவர்க்கலோகத்தில் பஞ்சதேவதருக்களின் நிழல் இந்திரன் அரசவீற்றிருக்குமிடமாதலை, “இன்றளிர்க் கற்பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை” என்றதனாலும் அறிக. அயிராவதம் – முதற்போலி. இது, இந்திரனது வெள்ளையானை; நான்குதந்தங்களை யுடையது; தருகின், கு- சாரியை, உம்மை – உயர்வுசிறப்பு.

கண்ணன் சத்தியபாமைக்காகப் பாரிசாததருவைத் தேவலோகத்தினின்று பெயர்த்துப் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுகையில் வந்துஎதிர்த்துப் போர்செய்த சகலதேவசைநியங்களையும் தனதுசங்கநாதத்தினாலே பங்கப்படுத்தினமையும், மகாபாரதயுத்தத்தில் கண்ணன் அருச்சுனனுக்குச் சாரதியாய் நிற்கையில் தனதுசங்கினொலியாற்பகைவர்களை அஞ்சுவித்து அழித்தமையும், மற்றும்பலபோர்களில் இங்ஙனஞ் செய்தமையும்பற்றி, ‘சங்கம்வாய்வைத் தொன்றாரணி தானவஞ்செய்தான்’ என்றார். “அருட்கொண்ட லன்னவரங்கர்சங்கோசையிலண்டமெல்லாம், வெருட் கொண்டிடர் படமோகித்துவீழ்ந்தன வேகமுடன், தருக்கொண்டுபோகப்பொருதே தொடருஞ் சதமகனும், செருக்கொண்ட முப்பத்துமுக்கோடிதேவருஞ் சேனையுமே” “தருணவாள்நிருபர்மயங்கிவீழ்தரவெண்சங்கமுமுழக்கி” என்பன காண்க. (5)

6. **தருக்காவலாவென்றுபுல்லரைப்பாடித்தனவிலைமா
தருக்காவலாய்மயிலேகுயிலேயென்றுதாமதராய்த்
தருக்காவலாநெறிக்கேதிரிவீர்கவிசாற்றுமின்பத்
தருக்காவலாயுதன்பின்னோன்றரங்கர்பொற்றாளிணைக்கே.**

(பொருள்) தரு காவலா என்று புல்லரை பாடி – கற்பகவிருஷத்துக்குத் தலைவனான இந்திரனே யென்று அற்பமனிதர்களைப் புகழ்ந்துபாடியும், தனம்விலைமாதருக்கு ஆவல் ஆய் மயிலே குயிலே என்று – கொங்கையெழிலையுடைய வேசையர்கள்பக்கல்

மோகங்கொண்டு (அவர்களை) மயிலேயென்றும் குயிலேயென்றும் கொண்டாடி விளித்தும், **தாமதர் ஆய்** – தாமதகுணத்தையுடையவர்களாய், **தருக்கா** – களிப்புக் கொண்டு, **அலா நெறிக்கே திரிவீர்** – நல்லதல்லாதவழியிலேயே திரிகிற புலவர்களே! – (இனி நீவீர் அங்ஙனஞ்செய்வதைவிட்டு) **பத்தருக்கு ஆ அலாயுதன் பின் தோன்று அரங்கர் பொன் தாள் இணைக்கே கவி சாற்றுமின்** – அடியார்கட்கு அருள்செய்யும் பொருட்டாகப் பலராமனுக்குப் பின்னே (அவன்தம்பியாய்க் கண்ணனாய்த்) திருவவதரித்த நம்பெருமானுடைய உபயதிருவடிகளின் விஷயமாகவே கவிபாடித் துதியுங்கள்; (எ-று) – ஈற்றுஏகாரம் – பிரிநிலை.

எம்பெருமானைத்துதித்து அவனருள்பெற்று அழிவிலாவீடடைதற்கு ஏற்ற சாதனமான நாவையும் கவனசக்தியையும் அவன்விஷயத்தில் உபயோகியாமல் தரும விரோதமாக நிலையில்லாத பொருளையும் சிற்றின்பத்தையும் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு அவற்றிற்காக நரகவனமும் விலைமாதரைநயந்துரைத்தலுஞ் செய்யும் அற்பப் புலவர்களை நோக்கி, ‘அங்ஙனஞ் செய்யவேண்டா; துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலந சீலனும் அடியவர்க்கெளியவனுமான ரங்கநாதன்விஷயமாகக் கவிபாடித் துதித்து உய்யுங்கள்’ என உணர்த்தியவாரும்.

செல்வ அதிகாரங்களிற் சிறப்பை விளக்குதற்கு இந்திரனே யென்றும், சாயலிலும் குரலிலும் உள்ள இனிமையை விளக்குதற்கு மயிலே குயிலே யென்றும் விளிப்ப ரென்க. பலராமன் – கண்ணனுக்குத் தமையன்; திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம்; வசுதேவனுடைய பத்தினிகளுள் தேவகியின் கருப்பத்தில் முதலில் ஆறுமாசந்தங்கிப் பின்பு ரோகினியின் கர்ப்பத்திற்சென்று சேர்ந்து ஆறுமாசம் இருந்து பிறந்தவன் இவன். ஹலாயுதன் என்ற இவன் பெயர் – ஹலஆயுத எனப்பிரிந்து, கலப்பையை ஆயுதமாகவுடையவ னென்று பொருள்படும். தீர்க்கசந்தி; ஹலம் – கலப்பை. கண்ணன் – திருமாலின் ஒன்பதாம் அவதாரம்.

காவலன் – காத்தலில்வல்லவன். புல்லர் – புன்மையுடையவர். விலைமாதர் – தமது இன்பத்தை விலைகொடுப்பார் யாவார்க்கும் விற்கும் மகளிர். ஒழுக்கவழு, காமம், நீதிவழு முதலியன தாமசகுணகாரியமாம். தருக்கா – உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினை யெச்சம். அலாநெறி – துர்மார்க்கம். தீயொழுக்கம். நெறிக்கு – நெறியில்; உருபு மயக்கம். ஏ-பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்பு. திரிவீர் – திரிவார் என்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. சாற்றும் இன் பத்தருக்கு, இன்பத்தர் – இனிமையான அடியார்களென்றலு மொன்று, பத்தர் – பக்தர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பக்தியுடையவர். ஆக என்பது, ஆ என விகாரப்பட்டது. பின் என்பது – இங்கே காலப்பொருளது. ‘கவிசாத்துமின்’ என்ற பாடத்துக்கு – கவிமாலையைச் சமர்ப்பியுங்க ளென்று பொருள். (6)

(சொல்லார்ந்த வப்பூச்சிப்பாடல்) ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் சொல்நிரப்பமுண்டாவதும் இவ்வப்பூச்சிப் பாடலாலே யிறே. இது தான் காட்டுகிறவன் நிர்ப்ப₄யனாய், கண்டவன் ப₄யப்படுமதிறே அப்பூச்சி. (வல்லார்) இத்தை ஸாபி₄ப்ராயமாக வல்லாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி, இஸ்ஸப்₃த₃மாத்ரத்தையே உத்₃தே₃ஸ்யமாக ஒதி, ஒதுவித்துப் போருமிதுவே யாத்ரையாக வல்லாரென்னுதல். (போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பாரே) இவ்வாழ்வாரபி₄மாநமே வழியாகப் போய் த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலே சென்று பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து, “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்று காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஏத்துகை ப₂லமாகப் பெறுவரென்கிறார். (10)

பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

(விட்டுசித்தன் விரித்த) பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தவையான.

(சொல்லார்ந்தவித்யாதி₃) சொல் நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற இப்பத்தையும் ஏதேனுமொருபடிவல்லவர்கள். “சொல்லார்ந்த” என்றது – அதி₄கரிப்பார்க்கு இதினர்த்த₂த்திலே போகவேண்டா; ஸப்₃த₃ரஸந்தானே அமையுமென்னும்படியிருக்குமென்னவுமாம். (வல்லார்) என்றது – ஸாபி₄ப்ராயமாக வல்லாரென்னவுமாம். (போயித்யாதி₃) இதினுடைய அப்₄யாஸமே ஹேதுவாக அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தாலேபோய், ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்திலே அவனை யநுப₄வித்து மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமுமிருக்கப்பெறுவர்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று. ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

(சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய்) என்றது – கலியினுடைய லக்ஷணத்துக்கநுரூபமான சொற்களாலே பூர்ணமாயென்றபடி. சொற்களே புருஷார்த்த₂த்துக்கு அமையுமென்று, “சொல்லார்ந்த” என்றதுக்கு அர்த்த₂ந்ரமருளிச்செய்கிறார் (அதி₄கரிப்பார்க்கித்யாதி₃) (10)
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

அரவணை ப்ரவேஸம்

அவ.- “அல்வழக்கொன்று மில்லாவணி கோட்டியர்கோன்” (திருப்பல். 11) என்று - அல்வழக்கொன்றுமில்லாதே அறுதியிட்டது தே₃ஸமாக்கி, தத்தே₃ஸிகளை அவதாரகந்தமாக வஸ்துநிர்₃தே₃ஸம்செய்து, ‘நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர்களை தே₃ஸிகராக்கி, கார்யபூ₄தனவவன் அவதரித்த ஊரில் கொண்டாட்டம் ஒக்க நின்று கண்டாப்போலே, மிகவும் உகந்து மங்க₃ளாஸா ஸநம்செய்து, அவதரித்தவனுடைய தி₃வ்யாவயவங்களைப் பா₃தாதி₃கேஸாந்தமாக நிரவத்₃யமானவளவன்றிக்கே, இதுவே பரமபுருஷார்த்த₂மென்று வஸ்துநிர்₃தே₃ஸம் செய்து, தாமும் மிகவுமுகந்து தம்போல்வார்க்கும் “காணீர்” “காணீர்” என்று காட்டியருளி, இவனுக்கு ஆஜ்ஞாருபமாகவும் அநுஜ்ஞாருபமாகவும், ப்ராப்தி நி₃ப₃ந்த₄நமான அபி₄மாநருபமாகவும் உப₄யவிபூ₄தியிலுள்ளாரும் உபகரித்த ப்ரகாரங்களை அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்ற அவர்கள் வரவிட்டவற்றையும், அவர்கள் கொடுவந்தவற்றையும் மேன்மையும் நீர்மையுமான மெய்ப்பாடுதோன்ற அங்கீ₃கரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து,

அவன் அங்கீ₃கரித்தபின்பு தொட்டிலேற்றித் தாலாட்டி, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஸ்ரயத்திலுங்காட்டில் ஜ்ஞேயப்ரா₄ந்யத்தைக் கற்பித்து, அவற்றுக்கு ஜ்ஞேய ஸீமை இவ்விஷயமாக்கி, விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தை “விஜ்ஞாநம்

அவ.- ஆழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அதிப்ரவணராய், அவ்வவதாரரஸாநு₄வத்துக்காக கே₃ப₃ஜநமத்தை ஆஸ்த₂நம் பண்ணிப்போந்து, “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்” (நாச்.திரு.8-10) என்கிறபடியே அவ்வவதாரரஸமுள்ளதெல்லாம் அநு₄விக்கிறவராகையாலே, முதல்மூன்று திருமொழியாலே - அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாந விஸேஷங்களையும், அநந்தரம் யஸோதை₃ப்பிராட்டி அவனுடைய பா₃தாதி₃கேஸாந்தமான அவயவங்களிலுண்டான வழகை ப்ரத்யேகமாகத் தானநு₄வித்து, அநு₄பூ₄ஷுக்களையும் தான்

அரவணை ப்ரவேஸம்.- கீழ்ப்பத்துக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்க₃தியருளுகிரூர் (ஆழ்வார்களெல்லாருமித்யாதி₃). (அநு₄ப₄விக்கிறவராகையாலே) என்றதுக்கு (ஹ்ருஷ்டராஜூர்) என்றத்தோடும், (ஹ்ருஷ்டராஜூர் இத்திருமொழியில்) என்றத்தோடும்நவயம் கண்டு கொள்வது. (மூன்றுதிருமொழியாலே) என்றதுக்கு - (உடையராய்க்கொண்டுதாமநு₄வித்து) என்றத்தோடநவயம். (யஸோத₃ாதி₃கள்) என்கிற ஆதி₃ஸப்₃த₃தாலே அவதாரகாலத்தில் உபலாநித்த கே₃ப₃ர் விவக்ஷிதமென்று கொள்வது. இம்மூன்று திருமொழியையும் அநு₄விதாக்களான யஸோத₃ாதி₃களுடைய வ்யாபாரபரமாகையாலே, ஒருபேடிகையாக்கி,

யஜ்ஞம் தநுதே” (தை.ஆந.5-1) என்கிறந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாதாக்களாக்கி, “இளமாமதீ” (1-5-1) என்றும், “விண்டனில் மன்னியமாமதீ” (1-5-6) என்றும், உப₄யவிபூதியிலுள்ளாரையும் உபலக்ஷண ந்யாயத்தாலே இவன் புழுதியனே வது தொடக்கமான வ்யாபாரங்களைக்கண்டு தாமும் மிகவுமுகந்து தம்போல் வாரையும் அழைத்துக்காட்டி, நோக்கினகண் கொண்டுபோகவல்லிகோளாகில் போங்கோள்” என்று முன்பு பச்சைவரவிட்டுத் தாங்கள் வாராதவர்களுக்கும் ‘வந்துகண்டுபோங்கோள்’ என்று “உய்யவுலகுபடைத்து” என்று ஜகத்காரண ப்ரகாஸகமான பரமபத்யம் முதலாகக் கீழேயருளிச்செய்த தி₃வ்யதே₃ஸங்களையும், இதிலருளிச்செய்த திருக்குறுங்குடி முதலான தி₃வ்யதே₃ஸங்களிலும் ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனும் நாநாவான அவதாரங்களும் அபத்யாநங்களுமாக ப்ரகாஸித்தவனும் “வேதை₃ஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” (கீதை 15-15) என்கிறபடியே “ஸகலவேத்யஸாஸ்த்ரேதிஹாஸ புராணாதிகளாலும் அறியப்படுமவன் நான்” என்றவனை - கீழே “நாராயண வமேலமேல்” என்றவராகையாலே “நான்மறையின்பொருளே” (1-6-3) “ஏலுமறைப் பொருளே” (1-6-9) “எங்கள் குடிக்கரசே” (1-6-10) என்று வாசகத்துக்கு வாச்யமும், வாச்யத்துக்கு வாசகமுமாக வறுதியிட்டு, அவனை “செய்யவள் நின்னகலம் சேமமெனக்கருதி - ஆயர்கள் போரேறையாடுகசெங்கீரை” (1-6-1) என்கையாலே லோகத்திலுள்ளார்க்கு பீதி, பக்தி, ப்ராப்திமூலமான ஆசாரங்கள் ப்ரமாணநுகு₃ணமாகத் தோன்றும்படியாகவும், சொல்வழுவாத ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம்

அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலிலேற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே ப₄வநாப்ரகர்ஷத்தாலே யஸோத்யாதி₃களுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையுமுடையராய்க் கொண்டு தாமநுப₄வித்து அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரை யாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்நடை நடக்கை, அச்சோ வென்றும், புறம்புல்குவா னென்றும், யஸோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷிக்கையும், முன்னும் பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற ப₃ாலசேஷ்டிதங்களையும், தத்ப₄ாவயுக்தராய்க்கொண்டு அடைவே அநுப₄வித்துக் கொண்டு வந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே - அவன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே

அநுப₄ாவ்யணைக்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை யஸோத்யாப₄வநையாலே அநுப₄வித்தாரென்று மேலாறு திருமொழியையும் ஒருசேர்த்தியாகவருளுகிறார் (அநந்தரமவனித்யாதி₃). பத்தாம் திருமொழியில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எல்லாருடைய ப₄வநையாலே க்ருஷ்ணசேஷ்டிதத்தை அநுப₄விக்கிறபடியைச் சொல்லுகையாலே ப்ருத₂க்காகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அவனித்யாதி₃).

“இரவு முண்ணுதுறங்கி” என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, பூர்ஸைஸேத்யாபாந்ரம்- ஆகஸ்ட் 2010

தோன்றும்படியாகவும், “செங்கீரை” என்கிற வ்யாஜம் முதலாக “சப்பாணி, தளர்நடை, அச்சோஅச்சோ, புறம்புல்கல், அப்பூச்சி” என்கிற வ்யாபார விஸேஷங்களை ப்ரார்த்தித்து,

“அவன் இவை செய்யச்செய்ய, அவற்றுக்குத் திருவடிகள் நோம்” என்றும், “தளர்நடையில் விழுந்தெழுந்திருக்கையாலே திருமேனிநோம்” என்றும், அச்சோ புறம்புல்கல்களாலே தம்முடைய திருமேனியை வன்மையென்று நினைத்து, அத்தாலும் “திருமார்பு நோம்” என்றஞ்சி, “நாம் ப்ரார்த்தித்து என்ன கார்யம் செய்தோம்” என்று அநுதபிக்கிறவளவிலே, தந்நிவ்ருத்த்யர்த்தமாக்கத் தன் திருத்தோள்களையும் ஆழ்வார்களையும் காட்ட, அவையும் ப₄யாப₄ய ஹேதுவாகையாலே, அவற்றை அமைத்துத் திருமேனியில் வாட்டத்தை நினைத்துப் “படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிறானித்தனை என்று உறங்குகிறவனையெழுப்பி, “அநஸ்நந்” என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையைக் குலைத்து “அஸ்நாமி” என்கிறபடியே அமுது செய்யவேணுமென்கிறார்.

அப்பூச்சிகாட்டி வினையாடின சேஷடிதத்தையும் தக்காலத்திலே அவள் அநுப₄வித்துப்பேசினுப்போலேதாமும் அநுப₄வித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டரானார்.

இனி அவன் லீலா வ்யாபாரனாய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக் கிடந்து உறங்குகையாலே “உண்ணப் பிள்ளையைத் தாயறியும்” என்கிறபடியே யஸோதைப்பிராட்டி அத்தையறிந்து, “அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே” என்று அவனை எழுப்பி, நெடும்போதாக முலையுண்ணமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன்முலைத்தலைகளை உண்ணவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இருத்திருந்தவளவிலும்விடாதே நிர்ப்ப₃ந்தி₄த்து முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமமுநுப₄விக்கவாசைப்பட்டு, தத்ப₄வயுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அம்மமுண்ண வெழுப்புகை முதலான ரஸத்தை யநுப₄விப்பித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில்.

1. **அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணுதுறங் கிநீபோயின்றுமுச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்காணென் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே.**

இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை ஸங்க்₃ரஹேணவருளுகிறார் (இனியித்யாதி₃). “இன்றுமுச்சி கொண்டதாலோ” என்றதைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெடும்போதாகவித்யாதி₃). “வனமுலைகள்” இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி₃). நெறித்து - நிமிர்ந்து. “ஓடியோடிப்போய்விடாதே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அவன் இருய்த்திருந்த வித்யாதி₃).

ஸ்வா.-முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி₃) திருவநந்தாழ்வான் படுக்கை வாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்த வாஸநையோ? ஆயரேருன விடத்திலும் பள்ளி கொள்ள வேண்டுகிறது. “சோறு” என்றாலும் “ப்ரஸாதம்” என்றாலும் அறியானென்று நினைத்து, “அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே” என்கிறார்.

(இரவுமுண்ணாதுறங்கி நீபோய்) பகலுண்டத்தை மறந்தார் போலே காணும். பகலுண்ணாதார் இரவுமுண்ணார்களோ?; எழுப்பினவளவிலும் எழுந்திராமையாலே “கன்றவெழுப்பவொண்ணாது” என்று விட்டேன். இன்றும் போய்ச்சிப்பட்டதென்கிறார் விடிந்தமாத்ரத்தையே கொண்டு. (வரவுங்கானேன்) “உண்ணவேண்டா” என்னும்போதும், எழுந்திருந்துவந்து “‘வேண்டா’ என்ன வேண்டாவோ” என்றவளவிலே, எழுந்திருந்து வருகிறவனைக்கண்டு, “வயிறுதளர்ந்துமுகம்வாடிற்று” என்று எடுத்தணைத்துக்

வ்யா.-முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி₃) மென்மை, குளிர்ந்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையனாயிருந்துவைத்து “நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாக₃த:” (ஹரிவம்ஸம்) என்கிறபடியே அப்படுக்கையைவிட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ரத₄நான வனே! அப்படுக்கை வாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டுபோந்த வாஸநையோ? ஆயரேருன விடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது. அவன்தான் இதர ஸஜாதீயனுவதரித்தால், “சென்றல்குடையாம்” (முதல் திருவ.53) என்கிறபடியே ச₂ந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமை செய்யக்கடவ திருவநந்தாழ்வானும், அவனுடைய அவஸ்த₂நுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக்கொள்ளக் கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டான ஸுக₂மெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு. (அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே) “முலையுண்ண”

அரு.-முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி₃) “அணை” என்றத்தைக் கடாஷித்து அரவுபத₃தாபர்யமருளுகிறார் (மென்மையித்யாதி₃). தாவள்யெளந்த்யாதி₃களை விவக்ஷித்து (தொடக்கமானவை) என்றது. அரவணையாயிருக்கும் த₃ஸையில் ஆயரேருகை அநுபபந்நமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணபூர்வகம் ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தைக் கடாஷித்து ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளுகிறார் (நாக₃பர்யங்கமித்யாதி₃). “அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே” என்று எழுப்புகிறபோது “அரவணை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹார்த₃ப₄ாவமருளுகிறார் (அப்படுக்கையித்யாதி₃). ஆயரேருனவளவிலே அரவானது அணையாயிராமையாலே, அப்படுக்கையில் வாஸநையாலே ஸுக₂நித்₃ரைபண்ணுகிறுனென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (அவன்தானித்யாதி₃). ஆகையாலே படுக்கையைவிட்டு எழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறுனென்று கருத்து. “துயிலெழாயே” என்கிறவிடத்திலே -

கொண்டவளவிலே, அழகிய முலைகள் நெறித்துப்பாயத் தொடங்கிற்று. வனப்பு - அழகும், பெருமையும். (திருவுடையவாய் மடுத்து) பிராட்டிக்கு அலாத₄ாரணமான வாயென்னுதல். திருவாய்ப்பாடியில் “சுருட்டார் மென்குழல்” (3-1-7) என்கிறபடியே குழலழகு படைத்தார்க்கெல்லாம் அம்ருதபாநம் பண்ணும்படி ஸாத₄ாரணமான வாயென்னுதல்; அழகிய வாயென்னுதல்; (திரு) அழகு. (திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே) முலையிலே வாய்வைத்து முழுசி வயிற்றிலே உதைத்து அமுது செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிரார். (1)

ஸ்வா.- இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி₃) நறுவெண்ணெய்

என்னுதே “அம்முண்ண” என்றது - ஸைஸவாநுகு₃ணமாக அவன் சொல்லும் பாசரமதுவாகையாலே. துயில் - நித்₃ரை. எழுகையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. “எழாய்” என்கிறது - எழுந்திருக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்த₂ரை.

(இரவுமித்யாதி₃) நீ ராத்ரியமுண்ணுதே உறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்றும் போய் உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தால்தானாகிலு முண்ணவேண்டாவோ? விடிந்தவளவேயோ? அப்போது உச்சிப்பட்டதுகாண். ஆலும், ஓவுமாகிற அவ்யயமிரண்டும் - விஷாத₃ாதிஸயஸ₁சகம். (வரவித்யாதி₃) நீயாகவெழுந்திருந்து அம்முண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேசைஷிபில்லாமையென்ன வொண்ணுதபடி வயிறு தளர்ந்திரா நின்றாய். (வனமுலைகள்சோர்ந்துபாய) வனப்பு - அழகும், பெருமையும். முலைகளானவை உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்துபரக்க. “உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால்

நித்திரையைவிடாதே யிருக்கிறுயென்ற்த்த₂மாகில், எழுப்புகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராமையாலே ப்ரார்த்த₂நாபரமாகவருளுகிரார் (எழாயென்கிறவித்யாதி₃).

“நீஇரவுமுண்ணுதுறங்கியிருக்க, இன்றும் போயுச்சிகொண்டதாலோ” என்றந்வயித்து ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளுகிரார் (நீ ராத்ரியமித்யாதி₃). (உறங்கி) என்றவநந்தரம் “இருக்க” என்று அத₄யாஹார்யம். (இன்றும்) இந்த தி₃நமும். (போய்) வந்து. (உச்சிப்பட்டது) மத்₄யாஹ்நமாச்சுது. தாத்பர்யார்த்த₂மருளுகிரார் (ராத்ரியித்யாதி₃). “வரவும்” என்ற சகாரத்தாலே “நான் எழுப்ப எழுந்திருந்து வரவும் காணேன்” என்றஸமுச்சயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸமுச்சேதாந்தரத்தை(?), அருளுகிரார் (நீயாகவித்யாதி₃) “வன” என்றதுக்கு - அழகும், பெருமையும் ஸப்₃த₃ார்த்த₂மாகிலும், பால்வடிந்து பெருகுகைக்கு அநுகு₃ணமாகப் பெருமையை விவக்ஷித்து அருளுகிரார் (வனப்பித்யாதி₃). “சோர்ந்துபாய” என்பானென்? “வயிறசைந்தாய், வனமுலைகள் - திருவுடையவாய்மடுத்து” என்றால் போராதோவென்ன, “வயிறசைந்தாய்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அதுக்குக்கருத்தருளுகிரார்

பழுதற உறுக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீரறும்படி நன்றாகத் தோய்த்த தயிரும்; சாய்த்தால்வடிவதாயிருக்கிற தயிரென்னவுமாம். (நறுவெண்ணெயும்) செவ்விசுன்றாமல் கடையும் பக்வமறிந்து கடைந்து வைத்த நறுவெண்ணெயும். (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை இத்தனையும் பெற்றறியேன்) ஒன்றும் பெற்றறியேனென்னுதல்; இவைவைத்தபாத்ரங்களில் சிறிதும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

“ஆரோகொண்டுபோனார்” என்று “அறிகிலேன்” என்றவாறே, “எம்பிரான்” என்றபோதை முக₂விகாரத்தாலும், “நீபிறந்தபின்னைப் பெற்றறியேன்” என்றதாலும், “என்னைக்குறித்தன்றோ நீ இவையெல்லாம் சொல்லுகிறது” என்று கோபத்தோடே போகப்புக்கவனை “வா” என்றழைத்த வாறே, “என்னைப்பிடித்தடித்தல் செய்யவன்றோ அழைக்கிறாய்; நான் ஏது செய்தேன்” என்ன; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) “உனக்குவேண்டின தெல்லாம் செய்யகடவை” என்ன; “இப்போது சொல்லுகிறாய்,

இப்படி வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவதே!” என்று கருத்து.

(திருவுடையவாய்மடுத்து) அழகிய திருப்பவளத்தை மடுத்து. திரு-அழகு. இவ்வனமுடையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை அபி₄நிவேஸம்தோற்ற மடுத்து. (தினாத்தியாதி₃) முடையுண்கிற ஹர்ஷம் தோற்ற க₃ர்வித்துக் கால்களாலே என்னுடம் பிலே உதைத்துக்கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல் - பாநம்பண்ணுதல். (1)

2. வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியேனெம்பிரான்! நீ பிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்ற யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முடையுணையே.

வ்யா.- இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி₃) பழுதறவுருக்கிவைத்தநெய்யும்,

(உனக்கித்யாதி₃). “சோர்ந்து பாய உண்ணுதொழிவதே” என்ற₄யாஹரித்து, அந்வயமாதல்; “வனமுலைகள் சோர்ந்துபாய, வயிறசைந்தாய்” என்றந்வயமாதல். இவ்விடத்தில் கண்டு கொள்வது. (உண்ணுதொழிவதே) என்றது - “வயிறசைந்தாய்” என்றதின் ப₂லிதார்த்த₂ம்.

“வாய்வைத்து” என்னுதே “மடுத்து” என்கையாலே (அபி₃₄நிவேஸம்தோற்ற) என்றது. (1)

அரு.- இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி₃) “காய்ந்தபாலும் இத்யாதி₃களில் காய்கை முதலான ஸம்ஸ்காரயுக்தமாக வருளிச்செய்கையாலே, “வைத்தநெய்” என்றதுக்கும் ஒரு ஸம்ஸ்காரம் தோற்றவருளுகிறார் (பழுதறவித்யாதி₃). பழுது - தோஷம்.

உன்வார்த்தையன்றே” என்ன; (ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே) “நான் உன்னை அடித்தல், கோபித்தல் செய்யேன்; நீகோபியாதே வா” என்ன; என்றவாறே முத்துப்போலே யிருக்கிற திருமுத்துத்தோன்ற மந்தஸ்மிதம் செய்துநின்றவள விலே, சென்று எடுத்துக்கொண்டு, இவனைஸரிக்ஷிப்பதாக நினைத்தவையெல்லாம் மறந்து அந்தமுறுவலோடே வந்து மூக்காலே முழுசி, முலைமாற்புகளிலே முகத்தாலும் மூக்காலும் உரோசிமுலையுண்ணையென்கிரார்.

இத்தால் - வைத்தநெய்யால் - ஸாக்ஷாந் முக்தரையும், காய்ந்தபாலால் “சொல்லுவதேயாத்தின் சுருக்கு” என்றும் “நாமநிஷ்டோஸ்மயஹம் ஹரே:” (1) என்றுமிருக்கிறவர்களையும், வடிதியிரால் - சதுர்த்தி உகாரங்களிலே தெளிந்து தந்நிஷ்டராய் - மகாரத்திலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேக யோக்யரானவர்களையும்,

செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீருள்ளதுவடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வியிலே கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும், (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன்) என்னுடையநாயனே! நீ பிறந்த பின்பு வைத்ததொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, “இத்தனையும்” என்றது - ஏகதேஃஸமுமென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியெனென்னுதல்.

“இப்படி என்னைக் களவேற்றுவதே; என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்யவன்றே நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று” என்றுகுபிதனாக; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) உனக்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. (ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே) நான் உன்னைப்பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன்; நீ கோபிக்க வேண்டா. (கதம்) கோபம். (முத்தனையவித்யாதி₃) முத்துப்போலே ஒளிவிடாநிற்கும் முறுவலைச் செய்து.

காய்கையினெல்லை நிலத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிரார் (செறிவுறவித்யாதி₃). செறிவுற - நிபிடமாக. (பனி) குளிர்ச்சி. இதுதயிரில் நீருடைய ஸ்வரூபகத₂நம். (செவ்வியிலே) என்றது - தயிரினுடைய பரிமளத்திலே யென்றாய், பக்வம்தப்பாதகாலத்திலேயென்றபடி. (நறுவிய) ஸ₃க₃ந்தியான, “எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை, வைத்த நெய்யித்யாதி₃ - இத்தனையும் பெற்றறியேன்” என்று அந்வயம் தோற்றும்படி ப்ரதீகக்₃ரஹணம் செய்தருளுகிரார் (எம்பிரானித்யாதி₃).

மேலே “கதம்படாதே” என்றிருக்கையாலே அதுக்குச்சேர வவதாரிகையருளுகிரார் (இப்படியித்யாதி₃). “எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்” என்றதுக்கு “எல்லாத்தையும் செய்யும்படிப்ராப்தனாய்” என்று ஸப்₃த₃ார்த்த₂மாய், அத்தால் ப₂லிதத்தை யருளுகிரார் (உனக்கித்யாதி₃). முலையுண்கையிலுண்டான திருமுக₂ மண்ட₃லத்தின்புகரை அநுப₄விக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, “முறுவல்செய்து” என்கிருளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “கதம்படாதே” என்றதையும் கடாக்ஷித்து “கொண்டு” என்றபத₃ம் அத்யாஹரித்துப்

அழிப்பதற்காக ஆவேசா வதாரமாய் பரந்தார். அப்பணி முடிந்ததும் அணுவிற்குள் எம்பெருமானுக்கு இட பரஸ்ராமர் ஸ்ரீராமனைக் காணும்படி நெருக்கம் இல்லை. அவ்வணுவே பரந்த நேர்ந்தது. அப்பொழுது ஸ்ரீராமனுக்கு அண்டம்போல் இருக்கிறது அவனுக்கு. விஷ்ணுவின் வில்லுடன் தன் தைவீகக் அவ்வணுவினுள், பதிநான்கு கலையையும் கொடுத்துவிடுகிறார் உலகங்களைக் கொண்ட பரசுராமர். ஏனெனில், ஸ்ரீராமன் அண்டத்தினுள் ஒருவ்யக்தி நடமாடு பூர்ணவதாரம். அவன் பரமாத்மா. வது போல் அவன் நடமாடுகிறான். அவன் ஸரீரம் அப்ராக்ருதமானது. இதை “ஸ்வருபவ்யாப்தி” என்பர்.

அந்தர்யாமித்வம்

அந்தர்யாமியின் நிலை – ஸ்வருப பகவான் தன்னை விக்ரஹத்தோடு வ்யாப்தி, விக்ரஹவ்யாப்தி என்று இரு அவர்களுக்கு காட்டிக் கொள்வதை வகைப்படும். நம் ஸரீரங்களில் விக்ரஹவ்யாப்தி என்பர். கீதையில் ப்ராணன் இருக்குமாப்போலே பக்தர்களுக்கு அருளும் பொருட்டே பகவான் தன்னை விக்ரஹத்தோடு எல்லாப்பொருள்களிலும் பகவான் அவர்களுக்கு அருளும் பொருட்டே அந்தராத்மாவாய் இருக்கிறான். அவர்கள் மனத்திற்குள் இருந்து எப்பொருளாவது ஒரு கணம் இருந்து அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் அகவிருளை தால் அக்கணத்தின் ஸம்பந்தத்தையே ஜ்ஞாநதீபத்தால் போக்குவதாகக் அப்பொருளின் “ஸத்தை” என்பர். கண்ணன் உறுதிகூறுகிறான்.

அநேக கணங்களின் ஸம்பந்தம் இவ்விக்ரஹ வ்யாப்தியை நாம் நன்கு இருந்தால் அப்பொருளுக்கு “ஸ்திதி” காணலாம். பொய்கையாழ்வார், உண்டு. உலகத்தில் எப்பொழுதும் பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் முதலிய ஸத்தையாவது – ஸ்திதியாவது ஆழ்வார்கள் பகவானிடமிருந்து இல்லாத பொருளே கிடையாது. இந்த மயர்வறமதிநலம் பெற்று, ஜ்ஞாநம், ஸ்திதியையும், ஸத்தையையும் பக்தி இவைகளில் சிறந்து விளங்கினர். நிர்வஹிப்பதற்காகவே பகவான் அவர்கள் நித்யஸூரி கள் அல்லர். அந்தர்யாமியாய் இருக்கிறான். நம்மைப்போல் ஸம்ஸாரி களே. இவ்வாறு எம்பெருமானின் உறவற்று ஆயினும், பகவானின் நிர்ஹேதுக இருக்கும் பொருளே இல்லை. இது க்ருபா கடாஶுத்தால் விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் (இன்னகாரணத்தினால் ஏற்பட்டது ஸாரமான அம்ஸமாகும். என்று சொல்லமுடியாத கருணையால்) பரமவிரக்தர்களாகவும் ஜ்ஞாநிகளாக

கடல்நீரின் அணுவிலும் வும் ஆயினர். நம்மைப் போன்றவர் பரமாத்மா அடங்கியிருக்கிறான் களுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள என்பதை நம்மாழ்வார், “பரந்ததண் இடைவெளி எவ்வளவு அகன்றது என பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துள்ள

பரந்த அண்டமிதென” என்கிறார். அணுவிற்குள் எம்பெருமானுக்கு இட நெருக்கம் இல்லை. அவ்வணுவே பரந்த அண்டம்போல் இருக்கிறது அவனுக்கு. அவ்வணுவினுள், பதிநான்கு உலகங்களைக் கொண்ட அண்டத்தினுள் ஒருவ்யக்தி நடமாடு வது போல் அவன் நடமாடுகிறான். இதை “ஸ்வருபவ்யாப்தி” என்பர். பக்தர்களுக்கு அருளும் பொருட்டு

ஆழ்வார்கள் அநுபவத்தில் இவ்விக்ரஹ வ்யாப்தியை நாம் நன்கு காணலாம். பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்கள் பகவானிடமிருந்து மயர்வறமதிநலம் பெற்று, ஜ்ஞாநம், பக்தி இவைகளில் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் நித்யஸூரி கள் அல்லர். நம்மைப்போல் ஸம்ஸாரி களே. ஆயினும், பகவானின் நிர்ஹேதுக க்ருபா கடாஶுத்தால் (இன்னகாரணத்தினால் ஏற்பட்டது என்று சொல்லமுடியாத கருணையால்) பரமவிரக்தர்களாகவும் ஜ்ஞாநிகளாக வும் ஆயினர். நம்மைப் போன்றவர் களுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள இடைவெளி எவ்வளவு அகன்றது என

கூறவும் வேணுமோ? நமக்கு ஆசை அத்வேஷம் (பகைக்கும் மனப்பான்மை அதிகம். அவர்களுக்கு வைராக்யம் இல்லாதிருத்தல்) ஆபிமுக்யம் அதிகம். இவ்வைராக்யத்தை அடைவது (பகவானை அடையும்படிச்செய்யும் எளிதன்று. கண்களினால் மனப்பான்மை) புத்தியோகம் காணவிட்டாலும், முக்கினால் (எம்பெருமானைப் பற்றிய ஜ்ஞாநம் முகராவிட்டாலும், காதினால் கேட்கா ஏற்படுதல்), முதலியவை நமக்குக் விட்டாலும், நம்மை ஆசைவிடாது. கிடைக்கும். பக்தர்களின் மனத்திற்கு மனத்திற்குள்ளே நின்று களியாட்டம் விஷயமாய் இருந்து அவர்களுக்கு புரியும். இந்த மனத்திலுள்ள ஆசை ஸூபாஸ்ரயமான சிறந்த தன் நலிக்க வேண்டுமானால் வைராக்யம் விக்ரஹத்தை பகவான் காண்பிக்கி வரவேண்டுமானால் - ஐம்புலன்களா றுன். அப்பொழுது “என்னமுதினைக் கும் அநுபவிக்கப்படும் பொருள் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் களுக்கு மேம்பட்ட ஜீவாத்மாவை காணவே” என்று அவர்களுக்கு யோ, பரமாத்மாவையோ தர்ஸித்தல் வேறொன்றும் புலப்படாது. இவ்வாறு வேண்டும். அவ்வித ஸாக்ஷாத்காரத்தி தகுதியை உடைய பெரியோர்களுக் ளால் தான் விஷயவாஸனையை குத் தன் அழகைக் காட்டி அறவே ஒழிக்கமுடியும். இதுவே அவர்களுக்கு இந்தரிய விஷயங்கள் கீதையில் ‘ரஸவர்ஜம் ரஸோண்ப்யஸ் மேலுள்ள ஆசையை நீக்குகிறான். பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே’ என்று இதுவே விக்ரஹவ்யாப்தி. கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அர்ச்சை

ஆத்மாவையோ பரம்பொரு விபவத்தின் ப்ரதிநிதி அர்ச்சை னையோ காணவேண்டுமானால் என்பர். ராமன், க்ருஷ்ணன் முதலிய ஐம்புலன்களையும் அடக்கவேண்டும். அவதாரங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தில் ஆயின், ஐம்புலன்களை வெல்வதற்கு இல்லாத நம்போன்றவர்களுக்காக ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் வேண்டும். அர்ச்சையில் பகவான் ப்ரஸந்நமாகி இவ்வாறு இந்தரிய நிக்ரஹமும், றுன். அவதாரகாலத்திற்கு பிற்பட்ட ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமும் அந்யோந் டோர் வழிபடுவதற்கு ஏற்பட்டதால் யாஸ்ரயம் என்னும் நிலையில் அர்ச்சை ‘பின்னொர் வணங்குஞ்சோதி’ காணப்படுகின்றன. இதனால் நாம் யாய் விளங்குகிறது. அறியவேண்டுவது என்னவென்றால், அர்ச்சை விபவத்தின் ப்ரதிநிதி இத்துறைகளில் நாம் எவ்வளவு என்பதை ஒருவாறு ஏகலவ்யனின் முயன்றாலும் நமக்கு வெற்றிகிட் டாது. சித்ரத்தால் அறியலாம். இவ்வேடுவச் பகவானே தன்னை நமக்கு சிறுவன் த்ரோணசாரியரிடம் வில் காட்டாவிட்டால் விஷயவைராக்யம் வித்தை கற்கவிரும்பினான். (தொடரும்) ஏற்படாது. அவன் அருளினால்தான்